І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 224. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 11-го ГРУДНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, DECEMBER 1974 No. 224. VOL. LXXXI.

ЗМІНИ В КЕРІВНИХ ОРГАНАХ, ЗВІТИ І ДЕБАТИ ТА БЮДЖЕТ БУДУТЬ НА ПОРЯДКУ НАРАД РАДИ ДИРЕКТОРІВ УККА ЦІЄЇ СУБОТИ

Ню Йорк. — Зміни в керівних органах, звіти з діяльности та дебати над ними, як і бюджет на наступний рік та нові справи будуть на порядку нарад чергового засідання Ради Директорів Українського Конгресового Комітету Америки, які відбудуть тут у приміщеннях Українського Інституту Америки при 2 Іст 79-ій вулиці цієї суботи, 14-го грудня. Наради почнуться о год. 2-ій по полудні і їх попередить засідання Екзекутиви о год. 10-ій перед полуднем — інформують з канцелярії УККА. На засіданні Ради Директорів звітуватимуть: проф. Лев Добрянський про діяльність на зовнішньому відтинку, Йосип Лисогір про діяльність на внутрішньому відтинку, проф. Іван Вовчук звітуватиме про діяльність очолюваної ним Політичної Ради УККА а мґр. Іван Базарко здасть звіт із купна дому УККА. За поодинокі комісії звітуватимуть: проф. Богдан Гнатюк за Комісію для розгляду сучасного стану в Україні, мґр. Уляна Дячук за Фінансову комісію, д-р Матвій Стахів за Комісію публікацій й інформацій та д-р Антін Жуковський за Комісію розгляду українського зорганізованого життя в ЗСА. Після звітів буде дискусія й обговорення та схвалення проєкту бюджету УККА на черговий рік. На закінчення нарад будуть запити і внески. З канцелярії УККА інформують, що як у попередніх каденціях, так і тепер кошти дороги і участи в нарадах членів Ради Директорів повинні покрити репрезентовані ними організації.

ВІДБУДЕТЬСЯ ПОШИРЕНЕ ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОЇ ЕКЗЕКУТИВИ ФКУ

Кембрідж, Масс. — Згідно з повідомленням канцелярії Фонду Катедри Українознавства Гарвардського Університету, в днях 13-14 грудня у приміщенні Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету відбудеться поширене засідання Головної Екзекутиви ФКУ. В рямках цієї дводенної наради відбудеться також зустріч і обговорення поточних ділових справ з членами. Комітет Українських Студій, Наукової Ради Катедри Українознавства та Контрольного Комітету.

Формальне засідання Екзекутиви відбудеться в суботу, 14 грудня, о год. 9 ранку. На засіданні звітуватимуть: голова, організаційний референт, керівник бюра ФКУ у Гарварді і секретар про підготовку з'їзду ФКУ. Після звітів відбудеться дискусія над поточними завданнями і пляном праці. Інформації про працю Гарвардського Центру Українських Студій подадуть проф. О. Пріцак, д-р О. Субтельний, Уляна Пасічник і Едвард Касинець.

Запляновано Асоціяцію українських музеїв в Канаді

Вінніпеґ (КУК). — З нагоди Одинадцятого Конґресу Українців Канади відбуто в Вінніпеґу першу конференцію представників українських музеїв для підготовки заснування Асоціяції Українських Музеїв в Канаді (АУМК). На конференції покликано в тій цілі Ініціятивний Комітет, до проводу якого увійшли: пані М. Ткачук із Саскатуну, як голова, і як члени: пані Н. Даревич з Вінніпеґу, пані О. Гамара з Торонта, д-р Б. Климаш з Оттави і пані І. Павликовська з Едмонтону. Під проводом пані Ткачук цей Ініціятивний Комітет зачав працювати, нав'язавши офіційну кореспонденцію з Дирекцією Національних Музеїв Канади. Кореспонденцію заінтересованих установ проситься адресувати прямо до пані М. Ткачук, Музей Союзу Українок Канади, 1240 Темперенс Ст., Саскатун, Саск.

Окружний Комітет Відділів УНС Нюарку відбуде організаційні наради

Нюарк, Н.Дж. — Управа Окружного Комітету Відділів УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж., яку очолюють Юліян Баранюк — голова, д-р Леонард Луценко — секретар і Мирослав Демчук — касир, повідомляє, що в неділю, 15 грудня ц.р. о год. 4-й по полудні в Українському Народному Домі при 140 Проспект евеню в Ірвінґтоні відбудеться організаційно-інформативні наради представників Відділів УНС. До участи в нарадах зобов'язані відділові урядовці і конвенційні делеґати Відділів: 3, 14, 27, 37, 43, 65, 76, 133, 142, 158, 172, 214, 219, 234, 272, 306, 322, 340, 371, 413, 459 і 490. В нарадах візьмуть участь члени Екзекутиви УНСоюзу.

В ЗМАГАННЯХ ЗА СПЕЦІЯЛЬНІ ВИНАГОРОДИ ГРУДНЕВОЇ ЧЛЕНСЬКОЇ КАМПАНІЇ УНС
ОДЕРЖАЛА ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ ДОСІ
42
АПЛІКАЦІЇ НОВИХ ЧЛЕНІВ

За перших десять днів грудня аплікації нових членів надіслали наступні організатори, конвенційні делеґати і секретарі Відділів:

Ольґа Мамрич (В. 119) — 4 аплікації, Іванна Мельник (В. 418) — 4, Геновефа Куфта (В. 171) — 3, Павло Фуґа (В. 70) — 2, Петро Питель (В. 139) — 2, Петро Врублівський (В. 301) — 2, Ірена Олійник (В. 387) — 2, Катерина Онуфрик (В. 416) — 2, та по одній аплікації — Гелен Словік (В. 7), Василь Мандзій (В. 8), Квітка Стецюк (В. 25), Мирослав Демчук (В. 76), Тома Панько (В. 85), Іван Петрунцьо (В. 78), Андрій Іванюк (В. 106), Іван Голик (В. 123), Марія Гаравус (В. 127), Евстахій Манацький (В. 194), Едвін Блідий (В. 220), Василь Труфин (В. 266), Іван Хома (В. 293), Богдан Ковч (В. 328), Микола Перейма (В. 448), Василь Буртняк (В. 423), Микола Андрухів (В. 471), Ярослав Блищак (В. 486) і Марія Юзик (В. 492).

УКРАЇНЦІ В АВСТРАЛІЇ ПРОГОЛОСИЛИ 22-го СІЧНЯ ВСЕНАЦІОНАЛЬНИМ СВЯТОМ

Мельбурн, Австралія. — „Вільна Думка", український тижневик в Австралії, інформує, що ініціятивна група „Діяти негайно", яка була створена під протекторатом Союзу Українських Організацій Австралії (СУОА) і співпрацює з головою Крайового Комітету Оборони політично переслідуваних в Україні, отримавши схвалення пленарного засідання СУОА, підписала з одним із найбільших австралійських газетних концернів надзвичайно корисну для українців умову. Концерн зобов'язався надрукувати великий спеціяльний додаток в одному з найповажніших щоденників з датою 22-го січня 1975 р. в День Української Державности та одночасно з нагоди 25-річчя українського організованого життя в Австралії.

На чотирьох сторінках 200.000 видання українці в Австралії хочуть з'ясувати і пояснити австралійцям: 1. Чому українці опинилися в Австралії; 2. Чому для українців 22-го січня є великим національним святом і 3. Чому українці мобілізують сили вільного світу на оборону людських прав українського народу в поневоленій батьківщині. Крім того, щоденник зобов'язався також видрукувати для всіх газетних торгівців і кіосків великі афіші, які мали б повідомляти австралійців про велике свято українського народу, що припадає 22-го січня.

Союз Українських Організацій Австралії закликає також українців в тій країні, як також в сусідній Новій Зеляндії, проголосити день 22-го січня Національним святом, вільним від праці і призначеним виключно для святкувань і духового єднання з Україною.

ПРЕЗИДЕНТ ФОРД ГОТОВИЙ ЗМІНИТИ СВІЙ ПЛЯН ЩОДО ДОПОМОГИ БЕЗРОБІТНИМ

Вашинґтон. — Речники Білого Дому повідомили, що з огляду на те, що число безробітних вже зросло до 6.5 відсотка всієї робочої сили, президент Джералд Форд готовий закинути свій власний плян щодо допомоги безробітним шляхом створення масових публічних робіт, а прийняти подібний, але багато ширший і швидший плян, схвалений конґресовими комісіями. Згідно з твердженнями цих речників, Президент готовий погодитися на конґресовий законопроєкт, який на встановлення програм масових публічних робіт вже негайно призначив би 2 більйони долярів, а відкинути плян Білого Дому, який пропонував створювати масові публічні роботи ступнево, залежно від рівня безробіття в даних частинах Америки. Згідно з первісним пляном Президента, фонди на публічні масові роботи були б асиґновані тільки тоді, коли б в даній частині ЗСА безробіття дійшло до високого рівня і задержалося на цьому рівні впродовж довшого часу. Речники Уряду твердять, що Білий Дім незабаром звернеться до Конґресу в справі асиґнування додаткового 1-го більйона долярів на програми масових публічних робіт. В той самий час Сенатська комісія для справ освіти та праці вже почала виготовляти законопроєкт, який пропонує в 1976-му році призначити 4 більйони долярів на програми масових публічних робіт.

Віктор Мушинський матиме в Детройті мистецьку виставку

Детройт. — Українська Студентська Громада при Вейнському університеті влаштовує тут виставку образів молодого мистця Віктора Мушинського, яка відбудеться в Українсько-Американському Осередку при 2961 Карпентер вулиці. Відкриття виставки відбудеться в п'ятницю, 13-го грудня, о год. 7:30 вечора. Вступне слово виголосить д-р Роман Тарнавський, голова Студентської Громади. Виставка триватиме від 13 до 22 грудня включно. Години оглядин такі: в суботу, 14-го — від 3-9 вечором; неділю, 15 — від 9-2 по полудні; в суботу 21-го — від 3-9 вечором і неділю 22-го — від 9-2 по полудні. Бажаючі можуть набути в приміщенні виставки кольорові фотографії на полотняному папері деяких образів, що знаходяться на виставці, чи замовити оригінальні образи в мистця, пишучи на адресу: Віктор Мушинський, P.O. Box 189 Hamtramck, Mich., 48212.

Віктор Мушинський народився в 1954 р. в Буенос Айресі, Арґентина. В квітні 1965 р. переїхав з батьками до ЗСА і вступив до малярської школи в Детройті Пізніше вчився в образотворчій студії маестра Едварда Козака. Літні вакації переводив в Гантері, Н.И. приглядаючись роботі наших малярів, головно Михайла Мороза, праці якого викликали в молодого маляра велике зацікавлення.

ВІДБУЛОСЬ ВІДКРИТТЯ МИСТЕЦЬКОЇ ВИСТАВКИ ХРИСТИНИ ЗЕЛІНСЬКОЇ

Ню Йорк. — В неділю, 8-го грудня ц. р. тут в Галерії Літературно - Мистецького Клюбу відкрито мистецьку виставку образів Христини Зелінської з Філядельфії. Виставка охоплює 47 найновіших праць, які за каталогом розкладені на п'ять поодиноких груп. Картини виконані оліями, олівцем, душею, акварелями і коляжі. Під сучасну пору Христина Зелінська перебуває у Швайцарії, де самостійно займається візерунками (дісайном) і малярством.

У Польщі видано дві платівки Романа Рудницького

(Н. Н.) Державне виробництво платівок у Варшаві, „Польське Наґраня", випустило під фірмою „Муза" дві платівки американсько-українського піяніста - віртуоза Романа Рудницького в одному альбомі прикрашеному фотографіями артиста. Альбом виданий двома мовами, англійською й польською. Біографічна замітка про артиста - виконавця зачинається словами „Роман Рудницький, визначний американський піяніст — українського роду". Обидві платівки присвячені творам Ліста. Роман Рудницький наґрав на них усі дванадцях „трансцендетаних" („найвищої трудности") етюдів—між ними й „Мазепа" — та чотири інші концертові етюди Ліста: „Аб ірато" („У гніві"), „Ун соспіро", „Шум лісу" і „Танок Карликів".

НАУКОВЦІ КОЛЮМБІЙСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ ВИСТУПИЛИ В ОБОРОНІ ВАЛЕНТИНА МОРОЗА

Ню Йорк. — „Колюмбія Дейлі Спектейтор" з 6 грудня опублікував „Відкритий лист" до Президії Верховної Ради СССР з вимогою припинити нелеґальні знущання у Владимірській тюрмі над в'язнем-дисидентом, істориком Валентином Морозом. У листі, що його підписали 44 американських науковців, говориться, що „політичне переслідування чоловіків і жінок є протигуманним явищем, якого не можуть толерувати ані один уряд, що вважає себе демократичним і який заявляє, що стоїть на сторожі конституції, якою забороняється таке переслідування, ні окремі особи, які поділяють заінтересовання з-береженням основних прав людини. З цієї причини, — написано далі у цьому „Відкритому листі" — ми звертаємося до вас, Президії Верховної Ради СССР, від імени несправедливо ув'язненого українського історика Валентина Мороза, людини, яку позбавлено основних людських прав на свободу думки і слова. Тільки ви, Президія Верховної Ради СССР, можете звільнити Мороза: тільки ви можете покласти край нелеґальним репресіям КҐБ і відновити справедливість у цьому та інших випадках. Ми тому звертаємося до вас з вимогою діяти швидко і справедливо і переглянути справу Валентина Мороза і тим самим діяти в дусі Загальної деклярації прав людини, якої ваш уряд є сиґнатором".

Цей „Відкритий лист", між іншими, підписали такі відомі вчені, як: Жак Барзун, С. Біялер, З. Бжезінський, Л. С. Ґудрін, А. Данто, а з українських професорів — Олег Федишин, А. Процик. У зверненні є одночасно заклик до всіх людей доброї волі приєднуватися до акції в обороні Валентина Мороза.

Повідомлення і текст „Відкритого листа" був поміщений у згаданій газеті заходами Колюмбійських студентів, заінтересованих долею Валентина Мороза, в тому Богдана Витвицького, Марти Куц, Лариси Кий, Олександра Мотиля та Аніси Савицької. З фінансовою допомогою студентам в цій справі поспішили панство Бихи, Гнатейки, Грабарчуки, Гамоти, Змії, Кузьми, Матківські, Міґоцькі, Петришини, Стеранки, Цимбалісті, Явні і В. Мисак.

У СОВЄТСЬКІЙ КАТОРЗІ: ВАЛЕНТИН МОРОЗ ГОЛОДУЄ

ДЕНЬ ГОЛОДІВКИ

164

ПРОФ. Н. ХОМСЬКИЙ ВИСЛАВ АПЕЛЬ В СПРАВІ В. МОРОЗА ДО ЦК КПСС

Кембрідж, Масс. — Ноам Хомський, професор Масачузетського Технологічного Інституту (МІТ), вислав 25 листопада листа до Центрального комітету КПСС, протестуючи проти брутальної поведінки в'язничих властей з Валентином Морозом, в'язнем Владимірської тюрми. У сувоєму листі проф. Хомський пише: „Я хочу приєднатися і своїм голосом до міжнародного протесту проти брутального і злонаміреного трактування Валентина Мороза. Треба дуже дивуватися, що такий неймовірний жах ще має місце і продовжується. Я апелюю до вас негайно звільнити Мороза, або принаймні забезпечити його всіми тими звичайними правами, що їх мають в'язні цивілізованих суспільств".

ДОВГОТРИВАЛА ДОЩОВА ПОГОДА, БУРІ І СНІГОВІЇ СПРИЧИНИЛИ ВИЛИВИ РІК В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ

Київ. — Українська республіканська преса повідомляє з Києва,що у зв'язку з довготривалою дощовою порою, бурями і сніговією, які розпочалися ще на початку жовтня і тривали аж до половини листопада, західні області України опинилися в дуже трудній ситуації. Багато рік і річок вийшли з берегів, а рівень ріки Гориня підвищився на 3,5 метра, Стиру на 4 метри, Дністра до 5-х метрів. Десятки тисяч гектарів поля опинилися під водою і хоч збіжжя вже було зібране, то буряки, кукурудза, картопля і інші культури напевно пропадуть під водою. Бурі і снігопади пошкодили електричні лінії, зруйнували багато житлових будинків, складів і абричних забудувань, а в деяких місцевостях був перерваний зв'язок між поодинокими місцевостями. Шкоди нанесені тільки сільському господарству обраховувано на десятки мільйонів карбованців. Метеорологи відзначають, що стихійні явища таких великих розмірів давно не відмічались в тих районах. Для рятування людей і майна ужито також армійські частини, які допомагали цивільним людям рятувати те, що можна було ще врятувати. Армія зокрема доставила в загрожені повінню райони гелікоптери і човни. Найбільше потерпіли Волинська, Івано-Франківська, Львівська, Тернопільська і Чернівецька області. Менше були загрожені Житомирська. Хмельницька і Винницька області. Деякі села були знищені на 80 відсотків, багато тисяч осіб опинилися без власних хат і їх треба було тимчасово влаштувати на державних квартирах, або примістити в шкільних будинках чи клюбах, які уцілили.

Ситуація сьогодні поліпшилась, хоч в областях Рівенській, Львівській і Волинський рівень води ще досить високий.

БРЕЖНЄВ І ЖІСКАРД ДОМОВИЛИСЬ

Париж. — У висліді триденної наради між генеральним секретарем КПСС Леонідом Брежнєвим і президентом Франції Валірі Жіскардом д'Естендом, яка закінчилась 7-го грудня ц.р., обидва партнери домовились про скликання европейської мирної конференції, в який взяло б участь 35 держав. Брежнєв і Жіскард заявили кореспондентам на летовищі Орлі біля Парижу, в часі відлету Леоніда Брежнєва, що вони досягнули і полагодили багато важливих для обидвох країн справ, які мають велике значення для світового миру і поправи французько-совєтських відносин. В переговорах полагоджено і узгіднено також спільний французько-совєтський виступ в справі Близького Сходу, Кипру і політики Об'єднаних Націй. В майже кожній справі, пропонованій совєтською делеґацією, наступило полагодження і її приймала французька сторона. Всі ці полагоджені і узгіднені справи вияснив президент Франції у своїй промові, яку передавали французькі телебачення і радіо в неділю, 8-го грудня в якій він ствердив, що „погляди і напрямні французької політики в багатьох справах збігалися до подробиць". В переговорах не згадувалось про відносини і останні договори між Совєтським Союзом і ЗСА, головно про відношення до припинення продукції атомової зброї і далекосяжних ракет з атомовими головками, але в офіційному комунікаті, який появився після нарад, виразно говориться про погодження у ділянці „атомового і загального світового розброєння".

Офіційний комунікат, який має шість сторін машинопису, поділений на секції, що охоплюють такі справи, як інтернаціональна політика, економіка, наукові, технічні і культурні справи. В комунікаті є згадка, що СССР (перший раз) погодився на дворічну програму широкої і вільної культурної обміни, як також обміну науковцями, студентами, і навіть високими старшинами збройних сил обидвох країн. Найбільше уваги комунікат віддає скликанню европейської мирової конференції, яка мала б відбутися в Женеві, і підписанню на цій же конференції документу на найвищому рівні.

ПРИ КАНАДСЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТІ УТВОРЕНО СЕКЦІЮ МІЖНАРОДНОЇ АМНЕСТІЇ

Оттава. — За ініціятивою сенатора Павла Юзика на зібранні 25 сенаторів і послів, що відбулося тут 28 листопада, схвалено постанову про утворення т. зв. Парляментарної групи Канадської національної секції Міжнародної Амнестії (Амнесті Інтернешенел), міжнародної організації, яка займається вивчанням долі в'язнів за переконання у різних країнах світу і в міру потреби виступає в їх обороні, коли уряд країни нарушує права ув'язнених. Діяльність Міжнародної Амнестії поширена також, як відомо, на терен Совєтського Союзу.

Ряд канадських сенаторів і послів уже є членами на індивідуальній основі Канадської національної секції, що була створена перед 18 місяцями і яку очолює д-р Джон Гомфрі. Сенатор Юджін Форсей і посол Ендрю Бревін є членами Національної Ради. Ситуація на відтинку прав людини у світі сьогодні така, що заіснувала потреба започаткувати окрему Парляментарну групу Міжнародної Амнестії. Ініціятивну групу, яка небавом відбуде свої перші загальні збори для вибору керівництва, очолив сенатор Павло Юзик.

На засіданні 28 листопада присутні сенатори і посли висловили затривоження фактами порушування основних прав людини в окремих країнах і заявилися за тим, що Канада має не тільки сама стисло додержуватися постанов Загальної Деклярації Прав Людини, а й впливати на те, щоб ця Деклярація зобов'язувала інші країни, в тому й Совєтський Союз. Окрему увагу присвятили сенатори і посли питанню стосування в окремих країнах тортур у відношенні до в'язнів, на що 1 листопада звернув був увагу в часі зустрічі з канадськими парляментаристами Сен МекБрайд, президент Міжнародної Амнестії з 1961 року, нагороджений Нобелівською нагородою миру в цьому році.

КУК знову інтерпелював у справі В. Мороза

Вінніпеґ (КУК). — Третього грудня цього року Централя Комітету Українців Канади вислала чергову телеграму до прем'єр міністра Канади П.Е. Трудо з проханням і вимогою, щоб він знову інтервеніював у найвищих чинників Совєтського Союзу в справі звільнення Валентина Мороза з ув'язнення і уділення дозволу йому і його родині на виїзд із Совєтського Союзу.

Українці у Франції мали клопіт з Брежнєвим

Вінніпеґ (КУК). — Виявляється, що українці у Франції мали деякі труднощі у зв'язку з відвідинами в Парижі совєтського партійного верховода Леоніда Брежнєва. Свідчить про це лист президента Світового Конґресу Вільних Українців о. мітрата д-ра Василя Кушніра до французького амбасадора в Оттаві Жека Віота з 4-го грудня ц.р. в листі сказано:

„Ваша Екселенціє! Світовий Конґрес Вільних Українців одержав повідомлення про те, що французькі власті турбують деяких українців у Парижі у зв'язку з відвідинами Леоніда Брежнєва із Совєтського Союзу. Прохаю Вас ввічливо передати Урядові Франції наше прохання, щоб він здержався від тих зайвих заходів безпеки згідно з великою французькою традицією завжди обороняти принципи волі і людських прав".

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Історичний лист

Майбутній історик, який досліджуватиме теперішню нашу „добу, грізну як вовчиця", не зможе поминути листа, що його написав президент Гарвардського університету Дерек С. Бок до ув'язненого і тортурованого молодого українського історика Валентина Мороза, запрошуючи його на викладача до цього одного з найбільш престижевих університетів на черговий академічний рік. У випадку бо Мороза, лист д-ра Бока, написаний в імені університету та за апробатою його найвищих властей, можна і треба вважати за історичну подію в багатьох відношеннях та за одну з найбільш промовистих характеристик наших часів.

Не зважаючи на евентуальні практичні наслідки гарвардського листа, він є і залишиться документом тієї безодні, що відділяє дві системи — вільну і народоправну американську від рабовласницької і тоталітарної совєтської. Там, у Совєтському Союзі, Мороза і багатьох інших засуджують на довголітнє ув'язнення і в тюрмі над ними знущаються тільки за те, що вони обстоюють права свого народу та свої власні. В Америці людина, яка вміє обстояти правду та ще й готова піти за неї на муки і навіть — як це є у випадку з Валентином Морозом — на смерть, заслуговує і має найвищі признання. Гарвардський університет листом до Валентина Мороза та запрошенням його і його родини до Гарварду, знову виправдав свою відданість тій чесноті, що є його моттом: „Верітас" — Правда!

Українці в Америці, які своїми дрібними пожертвами встановили в Гарвардському університеті Український Дослідний Інститут, як і український нарід та українська правда, одержали в історичному листі д-ра Бока до Валентина Мороза чергове запевнення, що раніше, чи пізніше — Правда - Верітас таки переможе.

ЮНЕСКО і політика

Постанова американського Сенату здержати фінансову допомогу для ЮНЕСКО у зв'язку з рішенням недавньої конференції ЮНЕСКО виключити з членства Европейської секції ЮНЕСКО Ізраїль та припинити всяку культурну допомогу для Ізраїля, привернула окрему увагу до цієї важливої міжнародної організації, яка діє у системі Об'єднаних Націй. Справа в тому, що ЮНЕСКО за своїм статутом має займатися справами освітніми, науковими і культурними на міжнародному рівні, має дбати про культурний розвиток в окремих країнах та давати всяку потрібну допомогу для різних культурних і наукових проєктів. Забезпечення максимального співробітництва країн світу на відтинку науки, культури і освіти — основне завдання ЮНЕСКО.

Сталося однак так, що на останній конференції під натиском арабських делеґацій, при активній підтримці СССР і совєтських сателітів, а також більшости країн Африки і Азії, вирішено виключити з системи ЮНЕСКО Ізраїль. Очевидно, таке рішення нічого спільного не мало ні з культурою, ні з наукою, ні з освітою, а було виключно політичного характеру і було подиктоване суто груповими політичними мотивами. Це викликало оправдане обурення в ЗСА, які забезпечують понад 25 відсотків всього бюджету ЮНЕСКО, а також і в інших країнах.

Рішучу поставу американського Сенату щодо ЮНЕСКО треба привітати, бо не є ніякою таємницею, що прекрасний бюрово - службовий комплекс ЮНЕСКО у Парижі з-понад 1300 службовцями перетворився у місце, де вигідно і спокійно розгортають свою діяльність совєтські аґенти. Акція проти Ізраїля тільки відхилила краєчок заслони з того, що діється на форумі ЮНЕСКО, під прапором якого в рахунку т. зв. стипендій ЮНЕСКО всякі „спеціялісти" з СССР роз'їжджають по всьому світу і виконують заздалегідь визначені спецвідділами завдання. Як знаємо, стипендії ЮНЕСКО використовується теж і на відтинку боротьби з українською та іншими еміґраціями з країн совєтського бльоку.

У зв'язку з такою ситуацією на форумі ЮНЕСКО варто ще буде тільки нагадати, що власне ця установа несподівано „спонзорувала" в 1974 році 100-річчя з дня народження совєтського російського комуністичного верховода Леніна, представляючи його як „найвидатнішого гуманіста доби". Очевидно, і в цьому випадку була чиста політика, але у той час на це ніхто з „власть імущих" на Заході не звертав ніякої уваги, мовчки прийнявши совєтський „подарунок".

Може теперішні події таки привернуть увагу світу про справи ЮНЕСКО і до використовування цієї інституції по лінії інтересів совєтсько - російської великодержавної політики.

К. Крупський

КИТАЙ ПРО ПОНЕВОЛЕНІ МОСКВОЮ НАРОДИ

Китайський журнал англійською мовою „Пекінґ Рев'ю" („Пекінський огляд"), ч. 29, з 19-го липня 1974 р. надрукував статтю п.н. „Аналіза політики совєтських ревізіоністів про „національне зближення". У цій статті іде мова про московську політику відносно поневолених народів Совєтського Союзу.

Тепер ми є свідками чималого зацікавлення світових надпотуг політикою Китаю, про що свідчить хоча б і те, що кожен раз після зустрічів на вершинах поміж ЗСА і Совєтським Союзом, високі державні мужі ЗСА інформують китайський уряд про зміст розмов тих зустрічів. Зрозуміло, що цього не робиться задля якогось бонтону, а тільки з мотивів політичної конечности.

Безумовно, що на тлі такої політичної гри, для нас цікавим є те, як саме дивиться Китай на ЗСА і Совєтський Союз. Думаю, що виразником такого погляду Китаю на своїх політичних контраґентів може послужити англомовна преса Китаю призначена для закордону, а в цьому числі названа стаття журналу „Пекінський огляд", яка починається слідуючим вступом: „В останніх роках брежнєвська ревізіоністична кліка подвоїла свої намагання пропхати великоросійський шовінізм під маскою „національного зближення". У цей же самий час а кліка робить все, що тільки може, щоб замазати національностеві суперечності, які чимраз більше загострюються в Совєтському Союзі. Вони заявляють, що „національне питання, яке було залишилося з минувшини, вкінці полагоджено назавжди". Однак, маса фактів вказує на те, що поза єдиним: одягненням плаща Леніна т.зв. „національного зближення", — на ділі все інше є підлим сміттям, яким в минулому займались російські царі з метою накинути русифікацію народам московської імперії".

Далі, у підзаголовку статті „Зраджений ленінізм" сказано, що Брежнєв перебрав мантію „національного зближення" від Хрущова, який в часі 22-го з'їзду галасував за політикою „прискорення злиття народів" Совєтського Союзу — великих і малих. Як тільки Брежнєв прийшов до влади, він також прирік скорим способом здійснити політику „приспішення злиття національностей" — великих і малих та вирішив виступити проти, як назвав він, „націоналізму" (Всі знаки наведення подаємо за названою статтею. — К.К.)

Те сміття, що пробували, — продовжує стаття, — Хрущов і Брежнєв та їхні приятелі продати під вивіскою „національного зближення", є зовсім ясно висловлене в совєтських офіційних публікаціях. Наприклад, совєтський журнал „Комуніст" в минулому році, аж в чотирьох числах, вихвалявся тим, що Совєтський Союз вступає у „стадію осягу цілковитого злиття усіх національностей, і що тепер є „можливості осягнути більше специфічний процес зближення, а навіть процес інтеґрації усіх національностей". Названий журнал додав і те, що тепер „витворюється одна соціялістична нація" в Совєтському Союзі.

Другий совєтський журнал, — продовжує „Пекінський огляд", — „Історичні проблеми" заявив, що через опанування російської мови Совєтський Союз також осягає „злиття мови". Отже, зовсім ясно сказано, що постає одна нація, яка уживає тільки російську мову. Як з цього бачимо те „національне зближення", силуване московськими ревізіоністами, на ділі означає творення „одні-єї" російської нації в Совєтському Союзі насильним накидуванням русифікації усім народам Совєтського Союзу.

Правдоподібно, що винахід фрази про „творення одної нації" є занадто вимовним і тому совєтські ревізіоністи замінили її іншою, а саме про „формування новоісторичної спільноти" в Совєтському Союзі. Вони з пихою додали до неї і уточнення, що „це не означає виключення різниць поміж різними національностями та уневажнення національних характеристик мов і культури". Це, однак, не прикриває дійсної природи політики совєтських ревізіоністів з намаганням знищити інші національності, за вийнятком росіян.

Відносно „історичної спільноти совєтського народу", журнал „Совєтська етнологія" пише: „Концепція націй і племен... незабаром поступиться перед концепцією совєтського народу". Тут уже зовсім виразно бачимо, що московські ревізіоністи протиставлять концепцію „совєтського народу" концепції „національности" і наказують цій останній уступити. Про які ж тоді національні характеристики і політичний стан неросійських народів може бути мова із забороненою концепцією національности в Совєтському Союзі? Формування „історичної спільноти совєтського народу" є тільки фіґовим листком в намаганні прикрити насильну русифікацію.

Далі, в названій статті „Пекінського огляду" наводиться докази того, як „московські ревізіоністи" зраджують національностеву політику накреслену Леніном, і цитовані слова Леніна виразно розходяться з тим, що на практиці переводить Москва в цілому Совєтському Союзі, який, між іншим, в статті названо „тюрмою народів", а у наступному підрозділі статті п.н. „Ступають слідами старих царів" доказується, що це не протисовєтська пропаганда, а гірка правда.

На жаль, цієї правди вже чомусь не бачать навіть деякі українці закордоном та по-

(Закінчення на стор. 6-ій.)

Людмила Мойсеєва

ЗАГРОЗЛИВА МУЗИКА

Вже більше року із сторінок совєтської преси не сходить „музична тема". Захоплення підсовєтської молоді сучасною „бит"-музикою американських зразків доймає до живого сторожів „соціялістичного реалізму" в музиці — офіційного музичного „естаблішменту" під Совєтами, і тому в їх голосах лунає тривога, спантеличення, а навіть деяка доза погрози в бік тих, які стали одержимими тим „західнім чадом".

„Літературная Газета" з 18-го вересня подала на повну сторінку діялог на тему сучасних музичних „смаків" молоді двох визначних представників, власне, музичної столичної еліти, композитора В. Соловйова - Сєдого і музиколога, головного редактора журналу „Музикальная Жизнь", Ін. Попова. В „Л.Г.", до речі, згадано, що дискусія продовжуватиметься й далі, а стимулював її виступ відомого навіть за кордоном совєтського „джазиста" Леоніда Утьосова на сторінках тієї ж московської газети з 28-го серпня. Леонід Утьосов був тим щасливцем, якому поталанило з благословення партії вже п'ятдесят років тому дістати виключне місце в совєтській естрадній музиці — своєрідний монополь легкого жанру пісні, — і по втраті того місця тепер він найбільше і плаче. Отже, про це і довідуємося з його нарікань.

Великі зміни зайшли, як довідуємося від Утьосова, з підсовєтській музичній естраді, — „в Москві існує коло п'яти тисяч так званих вокально - інструментальних ансамблів" — скаржиться він, „нові ансамблі і шлягери, нові імена солістів появляються на естрадному обрії з неймовірною швидкістю. Колись-то одна пісня трималась на сцені роками, потім модні напіви стали зміняти один одного кожний рік. Тепер уже можна влаштовувати кожнотижневі конкурси пісні. Не впильнувати за репертуаром естради, такий велетенських його потік". І Утьосов оплакує „старі, добрі" часи, бож він сам і був той, що безконкуренційно пaнував на естрадному парнасі з тими піснями, що „оспівували всі великі події країни" і „виховували слухача", всі ті, „Катюші", „Сині платочки", „Бухенвальдські набати" й інші, що їх щедро пропонували слухачам Дунаєвські, Покраси, Лебедєві-Кумачі. „Згубний вплив", — як Утьосов висловлюється, — „бит-бит" музики заливає все, від нього не втечеш. Він одначе, заполонив серця молоді, яка зовсім не хоче слухати нічого іншого. Утьосов пробує і жартувати., бож і „первобитний музикант" умів відбивати ритм „палицею по дереву", але „для створення певного ефекту йому не треба було електричного підсилювача".

Все ж таки, засуджувати тотально це явище „молодіжних ансамблів" не зовсім випадало двом дальшим дискутантам: Соловйову - Сєдому і Попову(Вони, бодай для так годиться, провадили свій діялог в досить толерантний спосіб, більше в учительському тоні звертаючись до молоді, що „важне не тільки як розмовляти з слухачем, але і про що вести з ним розмову. Далеко не байдуже, які, власне, думки, почуття виражає музика, що оточує щоденно сучасну людину".

Шукаючи відповіді на питання, чому молодь відмовляється слухати те, що їм пропонують члени музичних профспілок, обидва дискутанти погоджуються з тією „загальною бідою", що „чимало пісень проходить тільки попри вуха слухачів тому, що в них „погашені" великі почуття і емоції. Тому молодь, часто, не співає пісень, які створили для них професійні композитори і поети, а творить свій власний студентський і інший „ватряний фолкльор, котрий ми, правду кажучи, знаємо погано". І вони кличуть всіх зацікавлених цією справою „навчити людей якслід поводитися з музикою", та стверджують, що „народженню нової пісні, і, головне, утвердженню її (поширення серед мас) в значній мірі мусить сприяти і пропаганда".

На закінчення своєї дискусії, попереджають обидва музики проти надто ревного обвинувачування молоді, в надії, що вона і сама вгомониться і виховувана (ними і „пропагандою"), заспіває врешті решт те, що треба. На їх думку, у музичних смаках молоді не слід вбачати саме тільки зло, ані не треба беззастережно на її смаки орієнтуватися, але винайти якісь конструктивні міри для виховання молодої авдиторії, не обмежуючись самим обсинуваченням в тому, що вона кохається в ритмах.

Одним з конструктивних таких заходів є згадка про Прибалтику, де належно плекається ресторанно - естрадний жанр пісні, заохочуючи брати в нім участь і високомистецьких виконавців, а це підносить престиж популярного жанру, і замість вниз, та музика підіймається вгору, тобто люди з добрим музичним смаком її теж не цураються, її не відкидають, нею не погорджують, як це має місце в самому Совєтському Союзі, де поміж одними і другими витворилася справжня прірва.

Ін. Попов з легкою іронією згадує і про певну „небезпеку" для „музичної еліти", мищоб її не спіткала доля мітичного Орфея.Він каже:„згадуючи сьогодні міт про Орфея, найбільш актуально звучить його кінець. Як ви напевно пригадуєте, у варіянті Овідія Назона, котрий дійшов до нас, Орфей врешті решт був розірваний вакханками, яким не сподобався його спів. Щоб і нам всім не опинитися в переносному змислі в положенні антично-

(Закінчення на стор. 6-ій.)

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

БІЛЬШЕ ОБЕРЕЖНОСТИ

Я щиро вітаю кожне число „Свободи" й читаю. В багатьох справах погоджуюсь з Вами, а тільки хочу сказати, що треба б бути обережнішими в цитуванні американських музичних критиків. Маю на думці Вашу статтю з ч. 195 ст. 2. „Злонамірені турне".

„Оцінка Белли Руденко та її концерту в Чикаґо одним з найвидатніших американських рецензентів, Робертом С. Маршем, в „Чикаґо Сан-Таймс" з 17 і 18 жовтня. Мар пише: Гюрок (концертове бюро) в реклямі описує Беллу Руденко як „сенсаційне кольоратурне сопрано, українську зірку Київського і Большого оперних театрів". Якщо так, то на підставі її програми в залі Оркестра Голл в середу увечорі можна дивуватися рівневі вокальних досягнень, потрібних на те, щоб бути сьогодні зіркою совєтської опери. Руденко не могла б бути зіркою в жадній із більших американських опер".

Я розумію, що хотів сказати рецензент і чому Ви це навели. Але з другої сторони — виходить, що Америка має багато малих і великих опер, і в жадній з більших не могла б Руденко бути зіркою. Де вони є, ці опери?

Любов Цегельська
Рочестер, Н.И.

* * *

ЩОБ НЕ БУЛО ЗАПІЗНО!

У „Свободі" 26 листопада під заголовком „Самвидавна Література" написано про „каригідне притримування у засекреченні самвидавних матеріялів". Це напевно мова про „Український Вісник", ч. 7 - 8. Але ж зовсім недавно у „Свободі" громили „Смолоскип" за поспішне видання книжки Шумука. Іншими словами, треба докоряти Зінкевичеві за те, що вже видав, та ще більше за те, що ще не видав. Логіка знаменита!

Замість картати своїх, чому не звернути увагу на те що робиться у світі та зробити щось конструктивне. До ООН допущено екзильний уряд палестинців. Ідуть домагання замінити уряд Камбоджі екзильним урядом, очолюваним князем Сіганумом. Чи не пора, щоб екзильний уряд УНР теж подбав про прийняття до ООН? Варто звернутись у цій справі до китайського та ізраїльського представництва. Одні й другі можуть нас підтримати, звичайно, з різних міркувань. В найгіршому випадку — нічого не вийде, але може тоді американські сенатори довідалися б про різницю між Україною та Росією.

Поки не запізно, було б добре, щоб УКК надрукував чи дістав з Канади відповідні оголошення про В. Мороза (Білл Боардс), які можна було б виставити поблизу головних доріг, як це було зроблено в Торонті. Довідуюся, що це не так дорого. Вивіска одного оголошення коштуватиме менше як 150 долярів місячно. На таку суму спромігся б навіть найбідніший місцевий комітет УККА. Далі відкладати не можна, бо боротьба Валентина проти КҐБ наближається до кінця.

Ігор Кошман

* * *

ІНДИК, НАЧИНЕНИЙ „СОЮЗІВКОЮ"

Чи не найшвидше американізувалися наші люди у справі святкування Дня подяки. Та й ще б пак! У цей же день на святковому столі над усіма стравами панує індик! А найвиразніше це показує щорічне оголошення в „Свободі", надсилане із Союзівки, бо на тому оголошенні бачимо пишного індика, що його вирізьбив наш відомий мистець Я. Гніздовський. А пишний цей індик, мабуть тому, що він „начинений Союзівкою", як про це сказано у списку страв. Про це ж таки свідчить і „приправка" до нього з тієї ж таки „Союзівки". Є в цьому списку ще „овочевий компот", про який, правда, не можна сказати, з чого він, — чи з буряків та капусти (бо так слово „овочі" розуміють на Україні), чи з „садовини", тобто з яблук або груш. Якщо цей „компот" (дехто каже „узвар") з „городини" то навіщо тоді „борщ", що його згадано зразу після цього „компоту"? Далі йде „яринова зупа або соки". І знов неясно, з чого ця німецька страва „зупа" приготована — чи з тієї „ярини", що ранньою весною зеленіє на полі, щоб виросте пізніше у вигляді пшениці, чи з чогось іншого. А може це просто „юшка з городини"? Бо її заміною назвали в списку „соками", тобто певною рідиною. А ця ж „ярина" буде ще й „мішана"! Була на тому бенкеті „солодка бараболя" або просто „бараболя", названа додатково незрозумілим словом „графіне". А чи це, може, те, що його на Україні називають „бататом" та „картопелькою"? Та найцікавіше в цьому списку „тісто", зроблене „з яблук" та ще й перемішане з українським „морозивом". Не знати тільки, чи те тісто так сирим (а не спеченим) і подаватимуть гостям. Такий самий сумнів щодо страви, названої „тістом з гарбузом", — чи його спекли перед тим, як подавали гостям?

І наприкінці доводиться відзначити зовсім незрозуміле як на запроєктований бенкет американізованих у День подяки українців факт — наявність у списку російського „мороженого". Чи, може, влаштовники цього святкового обіду хотіли запросити малоросів, яким українське слово „морозиво" незрозуміле?

І оце таке „меню" мав підписувати на цьому бенкеті маестро Я. Гніздовський!

Але мені хотілося б сказати: „Панове! Чи не час би вже запровадити у це святкове „меню" упорядковану українську куховарську термінологію?

В. Ч.
Маттаван, Н.Дж.

М. Сосновський

УККА — ЙОГО МИНУЛЕ, СУЧАСНЕ І ПЕРСПЕКТИВИ

1

Обговорюючи поточні пляни і завдання Українського Конґресового Комітету Америки і окремі проєкти його керівництва, екзекутивний директор УККА Іван Базарко запропонував у кожній оцінці брати до уваги два засадничі моменти, які становлять основу української внутрішньої політики якоїнебудь нашого поселення: діяльність під кутом забезпечування інтересів української етнічної групи в країні поселення і розбудову її сили та діяльність по лінії кожночасних потреб і інтересів українського народу на українських землях. Коли ці два моменти чи критерії ми матимемо постійно перед нашими очима, тоді ми не тільки вмітимемо правильно оцінювати наші потреби у кожночасній ситуації, а й встановляти найконечнішу ієрархію цих потреб та інтересів — заявив він на закінчення свого з'ясовування актуального стану на відтинку УККА.

З таким твердженням не варт сперечатися. Воно ясне, зрозуміле і у всіх відношеннях правильне. Ідеться тільки про застосування такого погляду у конкретній праці і про те, чи, як у нашому випадку, Український Конґресовий Комітет Америки здійснює свої завдання за таким пляном. На це постараємося кинути дещо світла на основі нашої довшої розмови з членами Екзекутиви УККА і діячами, які на практиці переводять в життя намічені пляни — мґром Іваном Базарком і д-ром Володимиром Душником.

УКРАЇНСЬКА ГРУПА В ЗСА

Найперше кілька слів про українську громаду в З'єднаних Стейтах Америки. Треба б тут, очевидно, розпочати від деяких статистичних даних, але їх немає і насправді ніхто точно не знає, скільки людей нараховує у цій країні українська група. Принаймні не можна цього зробити з такою точністю, як це тепер ми маємо, наприклад, у Канаді. Єдині точніші дані стосуються українських Церков, і з цього треба виходити в обчисленнях.

Коли йдеться про Українську Католицьку Церкву, то вона мала на початку 1974 року зареєстрованих 285-000 вірних. Майже таке саме число вірних має т. зв. Закарпатська епархія („русини" нащадки вихідців з Карпатської України) — 278,000 вірних. Українська Православна Церква в ЗСА нараховує понад 80,000 вірних, Українська Православна Церква в Америці — понад 40,000; Українська Автокефальна Церква в екзилі — яких 5,000; Українська Автокефальна Православна Церква (соборноправна) — 2,000 і Американська Карпато - Руська Православна Греко - Католицька Церква Америки (нащадки вихідців з Карпатської України) — понад 102,000. Крім того українців вірних у російських православних церквах разом є близько 500,000 чоловік. Різні протестантські віровизнання налічують разом близько 50,000 вірних. Очевидно, якесь число українців є також зареєстроване і в інших Церквах.

На базі цих неточних даних ми доходимо до загального числа українців (чи американців українського походження) в ЗСА — близько 1,500,000 осіб. Дані тільки про церковну приналежність виявляють, що є значні розходження між числом тих осіб українського роду, яких можна б окреслити національно свідомими українцями, і особами які є тільки українського походження. Українці, які виразно манiфестують свій зв'язок з українською громадою не перевищають числа 500,-000 осіб.

УКРАЇНСЬКА ОРГАНІЗАЦІЙНА СТРУКТУРА

Українське зорганізоване життя зосереджується довкруги Українського Конґресового Комітету Америки, заснованого в 1940 році. Тільки незначні фракції діють поза рямками УККА, в системі якого є зареєстровано 54 центральних крайових організацій, в тому братських союзів, політично - громадських, молодечих, жіночих, комбатантських, професійних, наукових мистецьких товариств, установ і організацій. Кожна організація, товариство чи установа діють за власним статутом і виконують статутом передбачені завдання.

Екзекутива УККА має за головне завдання координувати діяльність всіх цих організацій і цим самим забезпечувати максимальну співпрацю між ними. Незалежно від цього, інше головне завдання УККА — це репрезентація української групи на зовні. Органами УККА є, попри конґреси, Рада Директорів, яка відбуває свої засідання один або два рази до року, Екзекутива, що веде поточну працю, і президія Екзекутиви, яка переводить в життя намічені Екзекутивою проєкти. Виконні функції зосереджені в руках екзекутивного директора, який має до свого розпорядження окреме бюро в Ню Йорку. Дорадчим і опініютворчим органом є Політична Рада.

Враховуючи складність праці і її різноманітність, в системі Екзекутиви діють різні комісії, які одночасно вказують на ті ділянки, що ними в першу чергу цікавиться і займається, чи повинен займатися, основніше УККА. Ці комісії такі: Публікацій та інформації, Дослідів сучасного стану в Україні і прав людини, Фінансова, Зовнішніх справ, Культурних справ, Співпраці з американським політичним світом, Організаційна і 200-річчя утворення ЗСА. Крім того діють координаційні тіла для окремих організацій: Конференція Центральних Молодечих Організацій і Конференція Українських Професійних Організацій. При УККА існує також Шкільна Рада УККА, заснована в 1951 році, яка має за завдання видавати підручники для українознавчих шкіл і займатися українознавчими курсами поза українськими парафіями.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ФОНД

Праця УККА, як і всіх українських громадських організацій, спирається на добровільних засадах і є фінансована пожертвами широких кіл українського громадянства. Щоб врегулювати справу забезпечення праці УККА потрібними фінансовими засобами, 25 років тому, в 1949 році, покладено основи під т. зв. Український Народний Фонд, тобто кожнорічні добровільні збірки національного датку на поточні потреби УККА. З цього фонду фінансовано також окремі проєкти і акції, головно зовнішньо - політичного характеру.

На поточний рік Екзекутива УККА передбачає збірку фонду у висоті 125,000 долярів, тобто суму, що її, за словами мґра І. Базарка, „потребує УККА на оплату заплянованої і перепроваджуваної акції і праці політичного і суспільно - громадського порядку, на шкільництво, виховну і видавничу діяльність".

Засадничо, УККА має три основні фонди: Український Народний Фонд, на який складаються добровільні вплати громадян у висоті від 15.00 до 50.00 долярів; Фонд оборони прав людини в Україні і Фонд дому УККА. У той час, коли Фонд оборони прав людини в Україні спирається виключно на добровільних пожертвах у різній висоті, то Фонд дому УККА розганкувся на базі відкладання кожного року з зібраного Українського Народного Фонду 10 відсотків на рахунок купівлі дому. До речі, як поінформував екзекутивний директор УККА, за минулі роки цей фонд зріс до такої висоти, що можна було остаточно зважитися на купівлю власного дому УККА в Ню Йорку.

(Продовження буде)

Листопадові Роковини в Гартфорді

Заходами Відділу УККА при співпраці станиці 1-ої УД — УНА відзначено в неділю, 3 листопада 1974 року, 60-ліття створення УСС-ів, 56 роковини Листопадового Зриву і 30-ліття бою під Бродами.

Святочне відзначення започатковано Богослуженням в намірення українського народу, які були відслужені в українських церквах обох віроісповідань.

По полудні в Українському Народному Домі відбулась Святочна Академія, яку започатковано американським національним гимном.

Голова Відділу УККА д-р О. Теслюк, вітаючи учасників свята, а зокрема ветеранів українських військових формацій, виголосив вступне слово, підкреслюючи важну ролю українських Визвольних Змагань, і бойові формації УСС-ів і УГАрмії, ідею яких переняла молодша ґенерація в наслідок чого в 1942 році була створена УПА, а відтак в 1943 році 1-ша Українська Дивізія УНА.

Сьогоднішнє покоління, яке хоч і в інших обставинах та формах продовжує боротьбу за українську справу.

Однохвилинною мовчанкою вшановано полягливих Героїв за Волю України.

Український національний хор „Діброва" під дир. інж. А. Пришляка відспівав „Як стрільці йшли з України" — сольо заспівав мґр В. Крупа.

Святочну доповідь виголосив голова КУ 1-ої Української Див. УНА д-р Р. Дражньовський. Прелеґент проаналізував змагання українського народу в періоді Визвольних Змагань і останньої світової війни, наводячи анальогію боротьби бойових формацій УСС-ів, УГА, УПА 1-шої Української Дивізії УНА. Доповідь була дуже добре опрацьована і її вислухали присутні з великою повагою.

Відзначуючи 30-ту річницю бою під Бродами голова Станиці 1-шої УД УНА М. Павлічко представив авдиторії учасників бою під Бродами, як також живих свідків військових формацій з Першої світової війни УСС і УГА для відповідного відзначення, яке довершив голова Краєвої Управи д-р Р. Дражньовський в асисті о. П. Огірка і члена КУ М. Шевчука.

Для відзначення були покликані ветерани Визвольних Змагань з формацій УСС-ців — інж. О. Бандера, пп. П. Сокольський і Креховецький.

З УГАрмії інж. Ю. Жевко, пп. Ю. Єх, А. Гумен, Т. Дзюбіна і Кушнір. 31-ої УД УНА — учасники бою під Бродами пп. Б. Мусій, Б. Захарко, С. Мита і М. Куртяк.

Церемонія вшанування побратимів зброї, була дуже зворушлива і настроєва.

Після відзначення ветеранів, хор відспівав пісню „Дума — пісня". На тлі хору ученики 8-ої кляси вечірньої Рідної Школи О. Стельмах віддеклямував „В день 1-го Листопада" — С. Черкасенка.

З черги хор відспівав „Вис буря", а учениця 8-ої кляси Д. Зелез віддеклямувала „Листопад" — М. Вільшини.

В передкінцевій точці хор заспівав „Накрила нічка".

Українським національним гимном закінчено Святочну Академію, яка пройшла з повним успіхом.

П. Ш.

Ютика відзначила Листопадовий Чин і 60-ліття УСС

Цьогорічне листопадове свято в поєднанні з відзначенням 60-ліття постання Українських Січових Стрільців відсвяткувала ютицька громада завдяки заходам місцевого Відділу УККА під головуванням проф. Богдана Рабія.

На святі виступив, запрошений із сусідніх Сиракюз, мішаний хор „Сурма" під диригентурою Євгена Крука. Хор „Сурма" на протязі свого довгого вже існування на терені Сиракюз виявився цінною культурною одиницею, яка притягала до себе талановитих хористів з старшого і молодшого покоління, спершу під проводом Олени Кокодинської, потім як чоловічий хор під керівництвом Зенона Мягкого з виступом на всесвітній канадській виставці „Експо" 1967 в Монтреалі.

Під орудою Євгена Крука хор „Сурма" відспівав вісім стрілецьких та козацьких пісень. Поява в народних строях і рідна пісня оживила в приявних спогади про рідну землю і радісні події, коли борці України, бодай, на деякий час здобули для неї волю і незалежність.

Інж. Петро Ярмак прочитав „Апель героїв", а потім у своїй доповіді пригадав про те, як дійшло до створення військової формації Українських Січових Стрільців, яка відограла таку велику ролю в боротьбі за незалежність і залишила нам світлі традиції. Окремо інж. П. Ярмак привітав присутнього на залі січового стрільця Степана Гуцала, який в свою чергу сказав, що він тільки виповнював свій обов'язок, а в них тоді була одна партія-Україна!

Тематично підібрані деклямації виголосила Христя Карп'як (Б. Кравцева „Кривавим листом") і Роман Мельник (І. Овечка „Листопадовий Львів"). Мелодекламацію Р. Купчинського, „Думу про Федора Черника" виконала Ксеня Антипів при музичному супроводі на бандурі — укладу і виконання Ярослава Ликтея. Свято закінчено відспіванням українського національного гимну.

І. С.

Листопадове святкування в Маямі

У неділю 24-го листопада, під зарядом Відділу УККА в Маямі, опрацьовано програму, щоб звеличати подію Листопадового Зриву і 60-річчя УСС-ів. В цей день в обох українських церквах відправились панахиди, а по полудні відбулась святочна Академія, на яку зійшлася громада Маямі і околиць, включно з туристами. Свято розпочалось вимаршом ветеранів з прапорами. Голова відділу УККА Вол. Хомяк відкриваючи свято, привітав єдиного учасника УСС-ів, що перебуває на терені Маямі, сот. Василя Подубинського. Ведення програми доручено інж. Іванові Дурбакові, членові „Української Студентської Громади" в Маямі. Ветеран Української Галицької Дивізії — Мих. Курман, виголосив доповідь, пов'язуючи з 60-річчям УСС-ів, накреслюючи бойовий шлях всього українського війська. Студенти „Рідної Школи" в Маямі: Д. Кучкуда, М. Пацай, А. Ґелембин і З. Сперкач, продеклямували поему В. Сосюри — „Україну любіть". Панна Наталка Сидор, студентка університету, королева краси — обрана під час „Інтернаціонального Тижня Ноші" в Маямі — відіграла на піяно твір Колесси і Дуранта. Реферат англійською мовою виголосив інж. Ів. Дурбак. Член українських танцюристів в Маямі — Ґреґ Шейфер — виконав танець „Запорожець" — Анна Давида, яка вже не раз спричинилася для збагачення вокальної частини наших свят, відспівала пісні: „Місяцю ясний", „Прилетіла перепілонька" і „Вічний Революціонер". Акомпаньював пяніст Богдан Сперкач, який останньо виграв першу нагороду на музичній міжколеджовій конкуренції стейту Флорида. Мистецьку частину програми закінчено рецитацією „В день першого Листопада", яку виконала Н. Мудрейко. Голова Відділу УККА Вол. Хомяк проголосив листу збірки в сумі 210 долярів, яку призначено на Українських Воєнним Інвалідів. Відспіванням „Ще не вмерла" закінчено Академію. В святі брали участь переважно молоді студенти.

Надія Мудрейко

Збори Координаційної Ради УККА в Бриджпорті

Дня 23-го листопада в залі Українського Народного Дому, в Бриджпорті, Конн. відбулися Збори Координаційної Ради УККА стейту Коннектикат.

На зборах були приявні: д-р М. Снігурович, сотник Іван Стратечук, Ню Гейвен, д-р О. Теслюк, Я. Заяць — Гартфорд, В. Головчак, Д. Ходанович, — Виллиминтик, М. Техловець — Норвіч, П. М. Стахів, Я. Гура, В. Бабій, О. Сливінський, В. Болонний, П. Бойчук, В. Телещук, М. Івашків, — Бриджпорт, Конн.

Головство Координаційної Ради передав д-р О. Теслюк М. Стахові.

На цих зборах дискутовано про дальшу оборону В. Мороза. Треба невпинно писати листи до президента Джералда Форда, конґресменів, сенаторів, та до інших компетентних чинників, та продовжувати збірку на допомогу Валентина Мороза.

Голова М. Стахів відчитав в листі з Централі УККА, що комітет оборони В. Мороза не співпрацює з Централею УККА. На зборах рішено, яке відношення має Комітет Оборони до Централі УККА. Централя УККА повинна дати в цій справі вияснення.

Обоворено про Українознавчі Студії при Стейтовім коледжі в Ню Бритені. 12-го листопада ц.р. відбулося переслухання в стейтовім уряді в Гартфорді в цій справі. Сенаторка Рут Трукс, як голова Едукаційної Комісії, сказала, що вона по Новім Році передасть цю справу другій голові, але докладно поінформує, і справу буде підтримувати. Українці в стейті Коннектикат повинні знову писати до конґресменів і сенаторів стейту Коннектикат, щоб вони ту справу піддержали, та схвалили відповідну грошову суму на ведення українських студій в Стейтовім коледжі в Ню Бритені.

Щодо збірки Українського Національного Фонду, то голова М. Стахів апелював до всіх зібраних; вже зближається кінець року. Треба збирати його бо це є підстава праці УККА. З багаточленною організацією всі будуть рахуватися. Також як будуть гроші, то УККА буде виконувати свою запляновану видавничу працю.

Америка відзначуватиме ц. р. 200-ліття своєї незалежности. В цім святкуванню повинні також взяти участь українці в стейті Коннектикат.

У 1975 р. назначено влаштувати стейтовий пікнік у Виллиментику, теж уряджувати виставки та концерти в місцевостях Коннектикату. Нехай американці знають, що українці також причинилися до росту Америки, до її культури, економії, та політичного життя.

Обговорено справу відзначення 22-го січня 1975 р. Треба подбати про підписання і проголошення 22-го січня губернатором стейту і відзначити свято академіями і бенкетами по місцевостях. Всі справи схвалено до виконання. Голова М. Стахів закрив збори, подякував всім за участь в зборах, та попросив на перекуску, яку приготовила Дарія Стахів.

Ярослав Гура

„День Союзянки" в Нюарку

Дня 27-го жовтня ц.р. відбувся в Нюарку „День Союзянки", який влаштувала Окружна Рада СУА Ню Джерзі зі своїми 14-ма Відділами. Округу очолює довголітня, дуже віддана Союзянка, Н. Бігун, а голови поодиноких Відділів це пані: Пассейк 18 Від. О. Крочак, — Елізабет 24-ий Від І. Левицька, — Ірвінґтон 28-ий Від. Л. Гладка, — Нюарк 32-ий Від. Д. Лозова, — Елізабет 45-ий Від. Я. Василяк, — Випані 61-ий Від. М. Грицковян, — Ню Бронсвік 65-ий Від. Н. Головінська, — Перт Амбойт 67-ий Від. І. Шнабель, — Пассейк 70-ий Від. А. Мочула, — Мейплвуд 75-ий Від. Л. Гичко, — Нюарк 86-ий Від. Н. Клапіщак, — Менвіл 92-ий Від. І. Жук, — Байон 95-ий Від. М. Сіра і Картерет 100-ий Від. І. Рачинська.

Великий вклад праці та часу вклали референтки Окружної Ради та Відділів, включно з їхніми головами в зорганізуванні тієї імпрези, яка увінчалася великим успіхом. Гості по кожній Службій Божій входили до церковної залі.

„День Союзянки" наша Окружна Рада започаткувала кілька літ тому й вона стала тепер нашою традиційною щорічною імпрезою. А цього року поширено її на цілу Америку. Вона має на цілі поглибити товариське співжиття членок та затіснити співпрацю Відділів. Рівнож вона переводить кампанію за приєднуванням нових членок і здобуттям нових передплатниць журналу „Наше Життя", який є нашою гордістю, та якого 30-ліття існування обходила наша Округа 19-го травня ц.р.

У програмі імпрези була виставка картин мисткинь Союзянок, книжок, давні і теперішні примірники журналу „Нашого Життя", показ народного мистецтва у формі вишивок, кераміки, різьблених та інкрустованих предметів та інше. Особливу увагу викликував стіл 28-го Від. з рушниками, на яких вишивки були виконані різною вишивальною технікою з різних частин українських земель. Під кінець програми був показ модерного одягу з приміненням народної вишивки. Моделі суконок виконали Союзянки, а вишивку примінено до щоденного спортового, пообідного і вечірнього одягу. Велике захоплення серед глядачів викликала весільна сукня О. Крочак. Креацію сукні та взір вишивки опрацював муж п-ні Оксани, мистець Р. Крочак.

Другим незвичайно цікавим був одяг на хрестини, креації п. Стахів, який складався з одягу хресної мами, дитинки і крижма у виді рушника. Все було виконане настилуванням і вирізуванням із Полтавщини та Київщини. Показом проводила О. Салук, представляючи модельки і пояснюючи кожну креацію. Вона вказала на велике значення у приміненні вишивки до щоденного одягу, бо це запізнає та поширює наше багате народне мистецтво серед не-українців. Закінченням програми була виграша.

Праця СУА є широкорозгалужена і добре знайома громадянству, але щоб вповні вив'язатися з обов'язків, треба більше рук до праці. Тому закликаємо і просимо: Жінки вступайте в ряди членок СУА!

Ольга Цар
Прес. реф. Окр. Ради

Число безробітних зросло до 6.5 відсотка робочої сили

Вашинґтон. — Департамент праці повідомив, що в листопаді число безробітних зросло до 6.5 відсотка всієї робочої сили. Це найвищий рівень безробіття від жовтня 1961-го року, тобто найвищий рівень за останніх 13 років. У деяких частинах ЗСА відсоток безробітних є навіть вищий. Наприклад, в місті Ню Йорк рівень безробіття перевищує 7 відсотків робочої сили. Економісти твердять, що в наступних кількох місяцях число безробітних зросте більше. Федеральний уряд надіється, що законопроєкти, схвалені недавно конґресовими комісіями, допоможуть тим особам, які втратили працю. Один із законопроєктів пропонує продовжити на 13 тижнів час тривання безробітної допомоги для людей, які вже вичерпали цю допомогу. Таким чином, якщо обидві Палати Конґресу схвалять цей законопроєкт, то час тривання безробітної допомоги в деяких стейтах буде продовжений до 39 тижнів, а в інших навіть до цілого року.

Загроза для дальшої діяльности ЛМКлюбу в Ню Йорку

Після приїзду до ЗСА української еміґрації в 1949-50-их рр., значна кількість нових поселенців вибрала місто Ню Йорк на постійне місце свого осідку. Маючи тут забезпечений дах над головою і засоби прожитку, вони почали творити й організувати товариства й культурні установи для своєї духової потреби, щоб продовжувати і розвивати український культурний дорібок, бо на рідних землях московські загарбники систематично нищили всі, віками придбані цінності української культури. Крім багатьох інших громадських інституцій й установ, створено в місті Ню Йорку Літературно - Мистецький Клюб для плекання й зберігання тих цінностей, а також поширювання науки й знання доповідями, відчитами різнородно - мистецькими показами, музичними вечорами тощо.

Такі Літературно - Мистецькі Клюби поставали також і в інших містах нашого поселення, але сьогодні вони або зовсім недіяльні, або проявляють дуже мало активности, не маючи подекуди достатньої кількости мистецьких чи наукових сил, або активного проводу. В Літературно - Мистецькім Клюбі в Ню Йорку справа інша. Наукових чи мистецьких сил тут доволі, зате не достає потрібного гроша, щоб, враховуючи сьогоднішню дорожнечу, заплатити високий чинш, світло, опал, обслугу та інше. Єдиним джерелом прибутку Клюбу були весь час членські внески, по одному долярові в місяць, і добровільні датки від гостей при вступі на п'ятницеві вечори. Тому, що членами ЛМК є здебільша люди старшого віку, а молодшого доросту багато немає, число членів постійно зменшується, а витрати постійно прибільшуються. Із цих причин ЛМК в Ню Йорку переходить під теперішню пору фінансову кризу.

Не треба довго розводитись над важливістю і значенням ЛМК в Ню Йорку для української спільноти тут, серед чужомовного моря, бо це річ самозрозуміла й не потребує ніякого арґументування, що дальша діяльність ЛМКлюбу доконче потрібна.

Щоб цю фінансову кризу побороти і далі продовжувати діяльність Клюбу, свідомі громадяни української спільноти в Ню Йорку, повинні вписуватися в члени Клюбу, відвідувати п'ятницеві вечори в Клюбі і тим способом підтримати дальше його існування та діяльність. Повинні теж знайтися меценати ЛМКлюбу, які щедрими пожертвами підтримали б цю важливу культурну установу.

Б. Б.

Відзначення Листопадових Роковин у Флашінґу, Н. Й.

Заходами Комітету Парафіян при українській католицькій церкві „Благовіщення" у Флашінґу Н. Й. громада влаштувала 3-го листопада ц. р. святочну академію Листопадового Чину.

Академію попереджено Панахидою за душі поляглих стрільців, що впали у боротьбі за волю України.

О год. 5-ій по полудні церковну залю виповнила парафіяльна молодь.

Відспіванням американського й українського гимну відбулось відкриття академії.

Святочну промову про значення Листопадового Чину виголосив українською мовою Б. Мельник. По-англійськи в історичнім аспекті насвітлив І. Ядліцький. Парафіяльний хор під диригентурою В. Фриза відспівав в'язанку стрілецьких пісень.

Дитячий хор у народних строях, Школи Українознавства під керівництвом пані И. Мюк, відспівав дві пісні й виголосив збірну рецитацію. Опісля вони склали квіти на символічній стрілецькій могилі. Відтак деклямували: Лесь Мельник, і Михась Мюк.

Вокально-музичною атракцією свята був виступ молодих бандуристів під керівництвом п. Я. Стахова. Вони віддіграли в'язанку народних і стрілецьких пісень.

Парох церкви, декан о. П. Федорчук, подякував усім виконавцям програми й присутнім за численну участь у святкуванні. Одночасно закликав до плекання української культури, традиції і звичаїв, щоб зберегти свою ідентичність.

Парафія у Флашінґу це — вже тут народжені друге й третє покоління, вони є добре зорганізовані й творять разом наче одну християнську родину. Спільною працею плекають українську культуру. При церкві існує суботня школа української мови, танцювальний гурток і школа гри на бандурі. Часто спільними силами влаштовують імпрези, а в мистецькій частині беруть участь їхні діти.

Юліян Фриз

Інж. Йосиф Бурдяк — повчаючий приклад

Сказав один з визначних европейських соціо-філософів — „такі будуть республіки народів, яке буде виховання їхньої молоді".

Ні матеріялізм, ні внутрішня сварня, ні сіяння ворогом зневіри не стають перешкодою на шляху тих родин, які розуміють свій національний обов'язок і непохитно стараються його здійснити.

Автор цих рядків почувається до обов'язку оприлюднювати кожен відомий йому позитивний вияв в боротьбі за згадану вище ідею. Це бо світитиме гідним наслідуванням — прикладом, багатьом українським родинам та їхнім доростаючим дітям.

Ось такий конкретний приклад. В Осередку СУМА ім. Крут на далекому півдні Чикаґо від зарання його заснування, визначилась поруч з іншими, родина Антона Бурдяка. Цей ідейний патріот працює творчо в розбудові й праці Осередку, був кілька років зряду заступником голови Осередку, а водночас не спускав з ока виконання обов'язку, щоб забезпечити собі гідного наслідника — творчого сумівця в особі свого сина Иосипа.

Молодий Иосип Бурдяк, як член сумівського юнацтва, виявляв себе як своєю здисциплінованістю, так ідейною працею в мистецьких та спортових гуртках Осередку і зразковою наукою в українській школі СУМА-ООЧСУ.

Водночас він не занедбував праці для свого професійного майбутнього; пильно вчився в американських школах, виявляючи зацікавлення проблемами модерної електроніки. Закінчивши високі студії в тому напрямку, здобувши звання інженера електроніки. Закінчив вики вродженій здисциплінованості й працьовитості здобув становище керівника великого відділу Компанії „Адмірал".

Для нас, українців, найцікавішим є факт, що інж. Иосиф Бурдяк спромігся осягнути свою професійну мету, не припиняючи повсякчасної творчої праці в улюбленому Осередку ім. Крут, де він вже четвертий рік переобирається членством на становище голови Осередку.

Не зневохочуючись наростаючою поганою коньюктурою для Осередку, що її викликає відхід багатьох сумівських родин, які задля спокійнішого життя переносяться жити на далеких периферіях міста, забираючи зі собою дітей — сумівське юнацтво — молодий ентузіяст, інж. Бурдяк зосереджує всю свою енерґію для збереження нормальної праці в Осередку.

Хоча відхід численного юнацтва спричинив занепад як власної української школи, так і інших виховних ділянок Осередку, — Управа Осередку на чолі з її нескореним головою, інж. Бурдяком не здається невдачам, а наполегливо працює, вірячи в перемогу своєї ідеї.

Григорій Петрович

Павло Маценко

ВЕЛИЧНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Коли шановні читачі прочитають про людину, яка спромоглась організувати й захопити чужих людей — гольляндців українською піснею, зодягнути їх в українські одяги і з ними протягом 22 років по всій вільній Европі пропаґувати українське хорове мистецтво — церковне й світське — і одночас в найкращій формі інформувати тим світ про Україну та її гноблений народ — зрозуміють ту велику відповідальність. Тут мовиться про визначного диригента, дослідника европейської і української музики, професора університету та його — Візантійський хор в Утрехті, в Гольляндії.

Тією людиною є д-р Мирослав Антонович.

Про нього багато людей знає, мають вони записи співу (платівки), і що він, навчив чужинців любити нашу музику і вони з відданням її виконують і тим без наміру виконують також велику освідомлюючу працю. Д-р М. Антонович і його хор заслуговують на найбільшу пошану всіх свідомих українців у світі.

Подаю далі відгуки німецької преси про виступи хору та його вартість. Ті відгуки сильніші за мої скромні слова.

— „Райніше Пост" 21-го жовтня 1974 р.: „Ведений д-ром М. Антоновичем Візантійський Хор безсумніву один з найвидатніших спеціяльних співочих об'єднань українського й східнього літурґічного співу в Західній Европі. Своїм настільки ж могутнім і повнозвучним співом викликав не тільки симптоми мистецького пересування землі (немов землетрус), але також не менше довготривалі й голосні оплески публіки. (...) Кожна фаза вокального виразу була визначена й вишліфувана до самого кінця, хорова сила щодо малого хору імпонуюча. (...) Ні один слухач не міг відірватися від чару й рівночасної привабливости цієї хорової події: слухач був захоплений виконаними гимнами, Херувимською піснею та іншими літурґічними мотетовими співами... — „Вестдойче Алґемайне Цайтунґ" — 21 жовтня 1974 р. подав під наголовком „Фасцинуючий хоровий спів": „... пісні (...), що їх виконав цей визначний гольляндський хор (...) залишив багато вражень і виявив велике інтерпреторське уміння. Ця найбільш сдисциплінована хорова спільнота має (...) прямо магічний вплив на слухачів. Цей спів повністю спрямований на хорову широкоплощинність... фасцинував також тутешніх слухачів (той спів) ще годинами".

„Фельбертер Цайтунґ" — 22 жовтня 1974 р. в статті „Могутньо Барвисті пісні в церкві Христа (Хрістускірхе) писалось: „...Це, що вечір приніс перевищило всі сподівання публіки співочого міста Фельберта... До останнього тону, до останнього наддатку панувало напруження, що замикало віддих; одухоловлене признання об'єднувало слухачів різного віку й різних професій" (Висловившись дуже прихильно про спів хору з міста Фельберт, який зорганізував цей концерт і сам виступав з кількома піснями, рецензент пише далі: „Але чим була ця культивована звукова площина (місцевого хору) супроти всеезмітаючої хуртовини Візантійського хору з Утрехту!" ... У творах Д. Бортнянського, А. Гнатишина, І. Воробкевича, М. Леонтовича, М. Лисенка, З. Лиська, О. Нижанківського, О. Кошиця, І. Лаврівського, Д. Котка, двох незнаних і (піснях) свого диригента М. Антоновича були жваво представлені сяюча (промениста) краса і ніжна задумливість, повне жару багатство барв і багато орнаментовне багатство Сходу. (...) Подиву гідною була не тільки широчінь звукової палети — від найтоншого шепоту аж до майже розсаджуючого простір органного звучання, але подивуґідним був також багатий склад співаків, що збагачувала сцену від металевого тенора до бездонного баса"...

„Фельбертер Цайтунґ" — 21 жовтня 1974 р., під заголовком „Візантійський хор з Утрехту — експонентний носій культури". Привітання в музею замків. (Фельберт відомий своїми фабриками замків). Членів хору вітав у цьому музею, що знаходиться у ратуші міста, бюрґермайстер Фельберту Г. Шемкен.

У згаданій газеті написано: „... Тут у вінку німецьких і всесвітніх виробів цей акт привітання був піднесений (перетворився) до демонстративного визнання досягнень людського духа так у матеріяльно-технічній площині, як і в співі — мистецтві людського самовиявлення. Бо виконання пісень співаками з Утрехту тут під склепінням ратуші, було таке непереможно гарне, що хочеться говорити про відгомін надземних просторів. (..) Візантійський хор, перед 22-ма роками заснований і дотепер проводить ним українець д-р М. Антонович, і хор цей, стався вже поза Гольляндією европейським фактором".

Баль преси

З української преси прийшла вже вістка, що в січні відбудеться у Філядельфії Баль преси.

Баль преси — це одна з форм представництва цієї преси перед українським загалом, безпосередня зустріч журналістичного активу з читачами, репрезентація старшого і молодшого редакційного складу часописів і журналів. Так разом зібрану „пресову українську братію" не так уже часто можна зустріти.

Коли ж оркестра подасть гучне гасло і з'являться репрезентантки часописів і журналів, то їхній блеск притьмарить і журналістичний світ. Молоді красуні, — радість публіки і клопіт жюрі, що його очолює цього року маестро Володимир Ласовський. Професор і мистець Петро Андрусів, який очолював двічі жюрі для вибору кралі і князівень, відійшов на добровільну „конкурсову емеритуру" і тут слід скласти йому подяку за невдячний труд, з якого все буде хтось радий, а більше незадоволених. Водночас бажаємо маестрові Ласовському успіху і доброї співпраці з членами жюрі, акторкою Евдокією Дичко - Блавацькою, журналісткою Людмилою Волянською, скульптором Петром Капщученком і адвокатом Нестором Олесницьким. Аранжером буде д-р Богдан Сілецький, а майстрами церемонії пані Христина Кульчицька і Христина Сеник.

Окрема увага присвятиться цього року представниці підпільної преси в Україні, але точніших інформацій про те комітет подав, це таємниця і мусимо бути терпеливі аж до 25-го січня.

Баль преси, це забава, яка має ще одну прикмету: вона засипає прірву поколінь, на ній розважаються і танцюють і молоді й старші пари, а часто й „мішані". Молоді не залишають забавової залі, як побачать старших, а старші не втікають, заледве вставши від бенкетового стола, бо тепер будуть бавитися молоді. В сумі маємо українську традиційну імпрезу і сподіваємося, що наша преса, яка переживає нелегкі часи, пов'язані з економікою країни і українською хронічною байдужністю до друкованого слова, одержить піддержку й заохоту до нелегкої журналістичної праці численною участю української громади на цьому Балю преси, 25-го січня 1975 р. у Кришталевій залі готелю Венджамин Франклін у Філядельфії.

Баль влаштовує Фінансова Комісія Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, яку очолює п-і Марія Харина і Спілка Українських журналістів Америки, яку очолює ред. Іван Кедрин-Рудницький.

Ірина Пеленська

Щедра пожертва мецената

(Згадка про св. пам'я-ти Матея Якимовича)

Детройт, Міч. (Д. К.) — Дня 16-го листопада 1973 р. помер у Детройті, Мичиген, на 85-му році життя гімназійний учитель по професії, а бідний фабричний робітник в ЗСА — св. п. Матей Якимович.

Покійний М. Якимович народився 14-го серпня 1889 р. в селі Витилівка на Буковині, де й закінчив народну школу; гімназію (1909 р.) та університет (1913 р.) закінчив у Чернівцях. Вже як студент належав до різних українських організацій, в тому й до українського студентського т-ва „Запороже".

Під час Першої світової війни мусів служити в австрійській армії, а кінець війни застав його у місті Володимир на Волині, де він і залишився аж до кінця Другої світової війни, перейшовши різні трудності. Волинь зайняли поляки, а Буковину румуни. Повернувшися на Буковину 1919 р., він мусів скоро залишити її, бо румуни поголовно виарештували всю свідому українську інтелігенцію.

Покійний вертається до міста Володимира на Волині, де повних десять років працює як гімназійний учитель німецької і української мов у приватних гімназіях. Після 10 років перебування в польській державі, дістав польське громадянство, здав іспит з польської мови і літератури на Краківському університеті, і після того його назначено гімназійним учителем латини у польській державній гімназії в Острозі на Волині.

Польсько-німецька війна застали покійного М. Якимовича в Острозі, куди большевики зайшли туди 17-го вересня 1939 р. Під большевицькою окупацією Волині, покійний викладає німецьку, а часом і українську мову в тій же гімназії в Острозі, яку перемінено на десятилітку. Але вже на початку 1940 р. новий „український" директор цієї школи зі східних земель України звільнив Покійного з обов'язку навчання української мови.

З приходом німців, Покійний працював у міській управі міста Острога на Волині, де був майже незаступимим заступником голови управи міста, особливо з причин знання німецької мови. Знання німецької мови врятувало йому життя, коли він опинився в числі 12 закладників, яких пізніше розстріляли за вбивства якогось німецького „достойника". Міській управі вдалося добитися його звільнення, бо ніхто не міг заступити його в знанні німецької мови.

Після війни опинився в таборі в Ашафенбурзі, де скоро навчився англійської мови і став там офіційним перекладчиком. В 1952 р. прибув до Детройту, ЗСА, завдяки своєму, також покійному уже краянові, адв. Іванові Смерецькі. Працював у фабриці, як некваліфікований робітник аж до 70-го року життя, а після же жив з бідної пенсії соціального забезпечення, спершу у своїх земляків, Івана і Анастазія Смереки, а на кінець аж до смерти у свого вірного приятеля мгра А. Жолкевського.

Дещо перед смертю зробив тестамент, залишаючи увесь свій бідний спадок на українські цілі: суму на Український Конгресовий Комітет, і суму на Видавничий Фонд „Зелена Буковина". Адвокат покійного, д-р Денис Кв[illegible]ковський переслав уже повністю суми до УККА і до В-ва Фонду „Зелена Буковина".

Благородним вчинком цього матеріяльно бідного, але багатого душевно своїм українським патріотизмом повинен бути прикладом нам усім.

До справи фінансування „Словника синонімів української мови"

На підставі оголошень у часописі „Свобода" можна ствердити, що майже кожна українська організація (громадська, виховна, політична, професійна) улаштовує раз або двічі на рік розвагову імпрезу, (баль) забаву з танцями, пікнік тощо), щоб таким чином роздобути кошти, потрібні на видатки цієї організації. До такого способу здобування засобів для своєї праці прилучилась також молода професійна організація українських лексикографів, що виступає під назвою Науково-Дослідчого Товариства Української Термінології (НДТУТ).

Ще на початку цього року „Свобода" помістила на своїх сторінках дві рецензії на „Словник слів у літературній мові не вживаних" проф. д-ра І. Огієнка, що його видало НДТУТ минулого року.

Щоб здобути кошти на перевидання першої такого роду книжки із словникарства — „Короткого словника синонімів української мови" П. М. Деркача, НДТУТ вирішило звернутися до громадянства допомогти йому улаштувати забаву з танцями. Прибуток з забави мав би бути призначений на видання синонімічного словника.

З ініціятиви й за допомогою деяких громадян, підприємців і студентів нашвидку створено, Комітет видання синонімічного словника, що негайно розпочав акцію підготови. До Комітету приступили українські підприємства з Ню Йорку: „Арка", „Меркурій" (власник Гориславський), Делто Спортсвер ал Ко. (власник Р. Іваницький), галерія артиста-маляра Ко. (власник Р. Іваницький): „Луна", „Св. Софія" та приватні особи інж. Кирило Гаймур, Кость Церкевич, Володимир Овчарук, мгр Теодор Сологір, Андрій Прадищук, студентки: Оля Шеметило, Лонгин Церкевич; пані: Леся Печко, Єва Церкевич. Деякі підприємці подарували різні вироби для розльосування, а Іст Вилидж Міт Маркет — Бачинського продав для потреб улаштування забави м'ясні вироби по зниженій ціні.

Така забава відбулася 26 жовтня ц. р. Всі аранжери й голова НДТУТ сподівалися мати принаймні 500 дол. прибутку, так потрібних на видання словника. Та „не так сталось, як гадалось". Не зважаючи на широку рекляму і пропаганду (вислано понад 500 особистих запрошень, розклеєно 50 великих афішів, поширено понад 2 тис. відбиток запрошень і опубліковано чотири великі оголошення у „Свободі"), на забаву прибуло тільки 150 осіб, між якими переважало студентство, що своєю присутністю врятувало організаторів забави від цілковитого провалу і втрат. Хоч сама забава пройшла з успіхом, бо всі учасники її були задоволені з оркестри „Доміно" під керівництвом пані Анни Кухти і сольоспіву панни Галі Гаймур та В. Старосольського, одначе з цієї забави НДТУТ не мало потрібних доходів. А проте, „немає нічого злого, щоб не вийшло на добре", як говорить приповідка. На другий день після забави сталося „чудо": Роман Іваницький, власник спортової крамниці Делто Спортсвер Ко., повідомив голову НДТУТ К. Церкевича, що він жертвує на видання словника синонімів 1.000.00 (одну тисячу) долярів. Він вважає, що видання такого важливого словника повинно фінансуватися не шляхом улаштування забав, а добровільними пожертвами наших громадян-підприємців, щоб друкування словника не відкладати без кінця. Ми довідались окружною дорогою, що пан Роман Іваницький жертвує вже не перший раз на різні добродійні й наукові цілі. Він належить до найповажніших жертводавців на Катедру Українознавства в Гарварді, де він пожертвував три тисячі долярів.

Глибоке усвідомлення важливости громадської справи, що його виявив Р. Іваницький, варте наслідування всіх громадян. Цей вияв зрозуміння до справи вартий окремого відмічення не тільки в цьому дописі. Ми сподіваємося, що слідами Р. Іваницького підуть і інші громадяни і допоможуть якнайшвидшій появі у світ синонімічного словника української мови, потрібного всій нашій громаді.

Володимир Гайдук-Боберський

Золотий ювілей української православної твердині в Клівленді

Я знову в Клівленді, вже п'ятий раз. Може б ніколи і не побував там, бо така велика й різноманітна Америка — кортить подивитися. Але в Клівленді — мій земляк і побратим, наш славний Григорій Китастий і його надзвичайна дружина Ольга, яка привезла з України любов, у своєму поетичному серці, до країни нащадків князя Данила і пагонець оспіваної калини посадити в своєму городі. Ну як не поїдеш до таких щирих родичів, до таких сердечних друзів з Клівленду?

Їздили на Великдень, з моєю полтавкою, співали натхненно „Воскресіння Твоє Христе Спасе" навколо Клівлендського православного собору св. Володимира, за вказівкою електричного ліхтарика в руці Китастого, що крокував урочисто поперед хору. А тепер, 27 жовтня, знову — на золотий ювілей тієї могутньої парафії.

Тепер, урочиста процесія з корогвами, під золотим сонцем, на чолі з митрополитом Мстиславом і трьома владиками, наближалася до собору, — до півкола священиків і басистого протодіякона (також з бандуристів), що зустрічали свого первоієрарха на сходах. І море людей навколо, як і на Великдень. І так приємно було бачити, що багато з них в українських вишивках. Завітайте коли на свято до того українського собору на землі Вашингтона — самі побачити.

Може нема кожної Служби так багато співаків на хорах під артистичною дириґентурою Китастого, як сьогодні, а тепер — могутній ансамбль, з великодніми обличчями, на чолі з старостою хору Зеноном Лещишиним, що аж пашить своїм степовим баритоном. І гуде за ним запорізькою октавою бандурист Володимир Тисовський, що приїхав з Ню Йорку поспівати, прочитати апостола, на Золотому святі. І тому хто не чув, — не так легко уявити могутній переклик митрополичого престолу, протодиякона-бандуриста і соборного хору Григорія Китастого в Стеценківському „І за Всіх і за Все!"

Шкода, що лише зо дві тисячі українців було на тому величному святі.

У вівтарі стояв тоді і незрячий о. Дмитро Лещишин, батько старости хору, один з кількох основоположників нашої прадідівської Церкви в Канаді. Я бачив з хорів, як розчулено молився він за нашу Матір Україну біля святого престолу. Мабуть тому, що так сердечно переживав він ту Величну службу Божу, забрали його вночі, з сиренами, до шпиталю, оживили електричними імпульсами. І не знати, чи доживе він стати ще біля свого улюбленого престолу — „всі під Богом ходимо" — казали на Україні.

Під час тієї служби Божої, висвятили Владики єпископа для Бразилії, передали протоієрейської мітри настоятелеві собору о. Ганкевичу і немічному вже о. Хворостівському.

Після Служби був храмовий обід, як колись навколо церкви, на Україні. І шкода, що в церковній залі собору було лише понад півтисячі місць — багато поїхало обідати додому, не маючи місця. А ввечорі відбувся в залі американськ. школи концерт оранізований Григорієм Китастим. Співав там соборний хор невмирущу херувимську Бортнянського; співав наш славний оперовий співак Иосип Гошуляк і чудова наша співачка Марта Кокольська, з лицем засмученої української Мадонни; молодечий ансамбль бандуристок Петра Китастого, Григорієвого небожа і на закінчення, — хор собору, в супроводі молодечого ансамблю бандуристів Григорія Китастого. Співали напочатку улюблену пісню нашого славного, покійного Нестора Городовенка: „Повій вітре,, ой та й вітерочку", „Дударик", нашого геніяльного, замордованого за наказом Москви, Леонтовича, та інші гармонізації народних пісень. А наприкінці, зі всією натхненною авдиторією — „Ще не вмерла Україна!"

Сидів за нами в залі маленький хлопчик, у вишитій сорочечці, підспівував (і дириґував слідом за Китастим) навіть музикально-складного „Дударика", без найменшого тонального огріху. Повернувся я до нього після концерту:

„Як ти називаєшся?"

Олег Махлай" — (Напевне запорізьке ім'я).

„І скільки тобі рочків?"

„Уже п'ять!" показав він розчепірену долоню.

„Де ж ти так гарно навчився співати?"

„У Китастого."

„В дитячому хорі?"

„Ні, тато й мама йдуть співати там і мене з собою беруть."

Не маю сумніву, що буде колись з того маленького Махлая у вишиваній сорочечці, наш визначний дириґент, якщо не втопить свій талант в американській телевізійній програмі злочинів. Згадав Китастому про нього, але вони вже всі знають про його дивовижний хист і десь незабаром дістане напевно бандуру до рук.

Незабутній для нас ювілей, сердечні клівлендці, Григорій Китастий, що без сумніву зробив багато, своїм хистом і своїм незмінно-щирим серцем, для нашої славної української громади Клівленду.

Ще й з цієї нагоди, хочу порадити моїм дорогим, співучим клівлендцям здійснити велике й добре діло, для наших нащадків і на славу клівлендській українській громаді — видати збірник усіх чудових композицій нашого славного Бандуриста, ще доки він, не зважаючи на свій вік, — такий співучий.

Микола Приходько

Демократична Конвенція схвалила статут партії

Канзас Сити, Міссурі. — Під час „малої конвенції", яка відбувалася в цьому середньозахідньому місті від 6-го до 8-го грудня, понад 2,000 демократичних делегатів схвалили статут партії, який визначує правила, згідно з якими Демократична партія має функціонувати, як також визначує способи обрання делегатів на партійні Крайові конвенції, під час яких номінується кандидатів на пост президента ЗСА. Схвалений статут — на ділі перший статут будь - якої партії в історії ЗСА — є компромісом між пропозиціями реформаторів, які в 1972-му році підтримували кандидатуру сенатора Джорджа МекҐоверна, та пропозиціями тих членів Демократичної партії, які хотіли повернути партійну контролю в руки традиційного проводу. Цей статут, або „партійна конституція", в загальному надає Крайовому Комітетові партії дещо більші повновласті над стейтовими партійними організаціями, має на меті включити в партійну роботу більше жінок і представників етнічних і релігійних меншин, а також встановляє зміни в дотеперішніх способах обирання делегатів на Крайові номінаційні конвенції. Нові правила щодо обирання делегатів стосуватимуться щойно конвенції в 1980-му році, а делегати на номінаційну конвенцію в 1976-му році ще будуть обрані згідно з правилами, встановленими на Крайовій конвенції 1972-го року.

Ця „мала конвенція" Демократичної партії в Канзас Сити також схвалила економічну програму, яка вимагає урядової контролі над цінами, платнями, чиншами і корпораційними прибутками, вимагає встановлення примусових засобів заощаджування пального, закликає уряд збільшити число публічних робіт, зменшити податкові обтяження для родин із низькими і середніми заробітками, а також полегшити можливості одержання кредитів.

Вдала й потрібна конференція УККА в Чикаго

Чикаго (МП). — Заходами Централі УККА, 9 листопада 1974 р. тут відбулася дуже успішна Конференція Представників Централі з Представниками своїх Відділів з Міннеаполіс - Ст. Пол, Детройту, Мілвокі, Н. Дакоти, Темонду і Чикаго. Нарадами проводила Президія в складі: д-р А. Жуковський, д-р Ю. Куляс і інж. М. Луцяк — секретар. Три основні теми, — оборона прав людини в Україні, консолідація і розвиток нашого життя тут та зв'язки з нашим довкіллям — дуже корисно виповнили час нарад. Само - зрозуміло, що справа Українського Народного Фонду майже автоматично була предметом нарад. Як же ж бо можна розгортати працю беез грошей?

Доповідачі Централі справді дали багатий і обширний як інформативний, так і фактичний матеріял до дискусії. Зокрема слід відмітити дуже добре опрацьовану доповідь мґра І. Базарка. Інші представники Централі, — д-р А. Жуковський, інж. Б. Федорак, мґр У. Целевич і інж. Д. Григорчук, — належно виповнили картину стану і завдань, яку представив дир. І. Базарко. У свою чергу інформації представників Відділів — проф. А. Шутка і інж. Б. Петріна (Детройт), д-р Ю. Куляс (Чикаго), п-ні Л. Менжега (Міннеаполіс), д-р А. Жуковський (Н. Дакота), И. Луцик (Гемонд) і представник з Мілвокі, д-р Н. Цебрівський — дали змогу взаємно запізнатися з успіхами, плянами й трудноцами в праці на місцях. Саме ця особиста взаємоінформація і є може найбільшим успіхом Конференції.

Може з огляду на обмежений час, майже кожний з дискутантів висловлювався справді дуже стисло, обмежуючись до найважливіших і засадничих справ. Це самозрозуміло піднесло рівень дискусії. Ми схильні думати, що це й був другий осяг Конференції: конструктивна і ділова дискусія. Все ж таки вважаємо, що в майбутньому слід призначувати дещо більше часу на виміну думок і опрацювання підсумків.

Третім успіхом Конференції була зустріч представників, (Централі і Гостей з інших місцеевостей) з українським громадянством Чикаго на вечері цього ж дня. Не знаємо чи пляново, але дуже вдало, Централя УККА підібрала місцем конференції Чикаго. Перш усього атмосфера повного об'єднання українського Чикаго в своюму Відділі, давала позитивний загальний настрій. По-друге, наймолодшому чикаґському Відділові присутність представників Централі й Відділів з інших осередків, давала підйом приналежности до великої організованої громади ЗСА та, правду кажучи, і змогу набути дещо досвіду других.

Вечерю відкрив голова чикаґського Відділу — д-р Ю. Куляс, а нею проводив інж. С. Голяш. Присутність о. прелата П. Леськова і о. д-ра І. Тилявського, крім молитов, дала нам і символ єдности. Фортепіяновий виступ юнака Андрія Партикевича та співучого гуртка СУМА „Червона Рута" — були приняті присутніми з великим вдоволенням так, як і дуже добре приготована та подана вечеря. Крім привітів представників Відділів, коротке, але змістовне слово, сказав мґр І. Базарко. Думаємо, що для декого з присутніх, його слово було прикладом, як можна коротко говорити, але багато сказати. Вечерю закінчив голова чикаґського Відділу інформаціями про працю місцевого Відділу та подякою всім за труд.

Справді вдала і потрібна Конференція. Була вона в нас першою, але глибоко віримо не останньою.

Концерт Левка Вітошинського

Про нашого гітариста Левка Вітошинського чула українська громада, що він був улюбленим учнем славетного Андреса Сеґовії, був переможцем першого інтернаціонального конкурсу для гітари в Італії 1968 р., що він вже багато концертував по Австралії, Німеччині, Швайцарії, Еспанії, Чехословаччині, Франції, Англії і Південній Америці.

Концерт Л. Вітошинського, що відбувся 26-го жовтня ц. р. в Карнеґі Рісайтел Гол в Ню Йорку, стягнув чимало публіки. Вже з перших тактів сонати ц-дур Дічбеллі Л. Вітошинський виявив техчічну певність і концертову рутину, а, що найважливіше — спонтанність музичного відчуття негайно перейшла на публіку і витворила той щирий контакт між виконавцем і слухачем, якого не можна купити ані штучно підробити. Віртуозна легкість, витончений ритм і висока музична культура, з якими Л. Вітошинський представив себе в цій сонаті, справді зацікавили публіку.

Відіграння „Ноктюрн[illegible] ефтер Джон Давленд" оп. 70 Бріттена, сучасного композитора, який є гордістю Англії, Левко Вітошинський довів, як він уміє переключити себе з клясичної до сучасної музики і витворити оригінальні, багато грані ідеї зі звуковим, гармонійними і ритмічними прикметами твору.

Кілько повного звучання і тонкого фразування він видобув із „Балади" [illegible] Арані Ашнер! Захоплена публіка прослухала [illegible] минулого року „кусник для гітари" Еріка Марсоля. Цей композитор [illegible] себе знавцем гітарової фактури, музичної форми і мужньої індивідуальної, емоційної сучасної духовости. Левко Вітошинський познайомив і зацікавив нас цим твором.

З полетом і бравурою було виконане „Елогіо де ля данца" Лео Броуера, сучасного молодого композитора. Тяжко повірити, що з гітари можна видобути такі повні, змінливі, оркестрові звуки.

П'ять прелюдій Гейтора Вілля-Льобоса були вершком поетичної, одуховленої інтерпретації Левка Вітошинського. Симпатія до нашого гітариста зростала з виконанням кожного твору. У грі Вілля-Льобоса публіка відчула в Левка Вітошинського талановитого музику „з кості і крови", справжнього мистця із своїм власним артистичним профілем.

Цей успішний концерт закінчився виконанням творів Иоакина Туріни: Фандагільо і Фарага, з яких Левко Вітошинський видобув переконливий естетичний звуковий кольорит і живий, пульсуючий ритм.

Вістка про концерт Левка Вітошинського швидко розійшлася по українській громаді. Тому, коли в поспіх, за кілька днів УМІ влаштував його концерт в залі православної церкви в Ірвінгтоні, туди зійшлося надсподівано багато публіки і треба було доставляти численні крісла.

Левко Вітошинський це — серіозний мистець, який не йде на дешеві ефекти і його поява на естраді робить дуже додатне враження. Без зайвих театральної мініки чи рухів вглублений в гру звертає увагу лише на музику і нею промовляє. Треба сподіватись, що після такого успішного виступу серед української громади, Левко Вітошинський найближчим разом порадує нас і деякими новими українськими творами.

Дарія Гординська Каранович

Ювілей журналу „Наше Життя" в Балтиморі

Вечір ювілейного святкування тридцятиріччя жіночого жуюнолу „Наше Життя", що відбувся в Балтиморі в суботу 9-го листопада в залі „Самопомочі" влаштований 59-им Відділом Союзу Українок може послужити зразком як при добрій організації і співпраці жертвенних союзянок можна осягнути більший ефект і моральне задоволення, якого на жаль, часом не дають гучні ювілеї в різних Гілтон готелях.

Щоб не бути голословним зверну свою увагу на такі здавалося б дрібниці цієї імпрези як декорація залі, зразкова чистота, приємний вигляд столів накритих гарними обрусами з вміло на них розставленим одностайним посудом і квітами з власних городців і ті навколо на стінах образи нашої історії культури і Церкти. По мистецьки виконані нашим молодим мистцем Котиком надпис ювілейний і побільшена краща обкладинка „Нашого Життя", що видніли на фронтовій стіні і ті привітні, не вимушені усмішки симпатичних господинь на залі пань Сушкової та Зінкевичевої — все це відразу створювало відповідну настроєву атмосферу чогось нового і небуденного, — святочного. І наша громада на цей раз не розчарувала байдужностю до великого діла займаючи всі наявні місця при столах і реаґуючи на точки програми щиро, з ентузіязмом і повагою.

А вже подана святочна вечиря з індиком, паштетом, салаткою, кавою та солодким і навіть з традиційною одною чаркою вина була дійсно приємною несподіванкою для усіх.

А тепер найголовніше, — сама програма ювілейного вечора. Вона була і скромна, і гідна, настроєва, неперевантажена зайвим, а головне осягнула свою мету, — розкрила навстіж двері і показала „Наше Життя" яким воно було, є і яким воно буде при нашій свідомій співпраці і підтримці.

Ювілейний вечір відкрила голова 5-того Відділу Союзу Українок пані Марія Булавка вітаючи усіх присутніх фразкою молитви — „в єдности сила народу, Боже нам єдність подай", — і запрошуючи на координатора програми пані Лідію Лемішкову, колишню голову в кількох каденціях. Не легке завдання пані Лемішкова потрактувала поважно і відповідально вкладаючи свою поетичну душу і хист, щоб лише це свято „Нашого Життя" було справжні святом досягнення української жінки та її журналу, навіть усіх українців, що про це читатимуть. Хіба ж читаючи оті рядки ви також не відчуваєте цього душевного зворушення, коли представляючи зібраним головну редакторку журналу пані Старосольську—Любович пані Лімішкова викликала у всіх спонтанні оплески і прознання пошани й любови до достойної авторки — „Розкажу Вам про Казахстан". Китицю чудових троянд вручили глибоко зворушеній пані Любович, — що зазнала колись совєтських репресій, — пані Марія Булавка і Марійка Поліщук — голова нашого Молодечого Відділу Союзу.

У своєму слові про світла і тіні у повсякденній праці при видавані українського жіночого журналу в минулому і тепер п. У. Любович говорила реально і без песимізму. Теперішній тираж журналу — 5000 примірників осягнуто лише завдяки тяжкій і жертвенній праці попередниць редакторок, коли це як і давніше так і тепер приходиться самому редакторові і писати, і редаґувати, і робити коректу, і тримати контакт з друкарнею, та виконувати ще інші технічні деталі, що вимагають часу та енергії не під силу для одної людини.

Очевидно фінансові труднощі видавання журналу не дозволяють тепер заанґажувати журналісток і службовців.

Всі працюючі тепер без відповідної винагороди, а зокрема молоді жінки редакторки працюють ідейно, жертвенно і з вірою в краще майбутнє і нашого народу і нашого журналу.

Про американські жіночі журнали доповідала надзвичай цікаво, ілюструючи їх окремими примірниками, Оксана Чорна, що здобула свою вищу освіту в коледжі і українознавче та пластове виховання в Балтиморі. Також пані Марійка Хмілевська-Улянович, — наша молода професійна сила з вищою освітою музичною і школою українознавства, — своїм вибагливим фортепіяновим сольо здобула заслужені оплески.

Пані Р. Білинська говорила з черги і настроєво про Голос Америки та його ролю в нашій політичній ситуації та про „Наше Життя", що часто на радіохвилях згаданої станції дістається своїми інформаціями і до Києва, і до Львова, і Чернівців, і Луцька.

Д-р Ярослав Шавяк — заступник голови СУЖА вітав ювілятку офіційно, але тепло і щиро, згадуючи давні часи і нові потреби і завдання, що постають перед журналом та його енергійним редактором пані Старосольською Любович.

Святочну вечерю в українському стилі, що її поблагословив отець канонік Весоловський з української католицької церкви св. Михаїла, подавали самі союзанки.

Панове д-р Лемішка та інж. Булавка дискретно почастували усіх одною чаркою вина після чого відспівано многоліття ювілятці.

В часі вечері пані Лідія Лемішка представила громаді наших визначних гостей: редакторку Любович, рідного брата Начального Пластуна д-ра Юрія Старосольського, д-ра Барановського з Вашингтону, редактора Осипа Зінкевича, д-ра Я. Шавяка, голову місцевого УККА інж. Саламаху та усіх Вашингтонських гостей.

Чистий дохід з тієї імпрези в сумі 200 долярів призначено на пресовий фонд „Нашого Життя".

(АБУ)

Америка відчуває брак природного газу

Вашинґтон. — Речники Білого Дому повідомили, що президент Джералд Форд і його економічні дорадники прийшли до переконання, що в Америці тепер існує тільки брак природного газу, а не інших родів пального. Президент має оприлюднити пляни Білого Дому щодо енерґетичної проблеми наступного місяця, можливо, включить це питання в своє Послання про Стан Унії. Згідно з твердженням Білого Дому, запаси нафти і нафтових продуктів тепер задовільні. До кінця 1975-го року Уряд плянує зменшити імпорт нафти на 15 відсотків, тобто на один мільйон бочок денно, але ще не відомо чи це зменшення буде довершене примусовими урядовими заходами чи добровільним шляхом.

Федеральна Рада Резерв обнизила дисконтову стопу

Вашинґтон. — Федеральна Рада Резерв повідомила, що обнижує дисконтову стопу, яку накладає на свої позички для банків, із дотеперішніх 8 відсотків до 7.75 відсотка. Хоча обниження цієї стопи наразі стосується тільки нюйоркської і філядельфійської округ Федеральної Ради Резерв, то сподіваються, що всі інші 10 округ також незабаром обнижать цю дисконтову стопу. Обниження дисконтової стопи вказує, що Уряд хоче полегшити можливості одержання кредитів, а також запобігти погіршенню економічної рецесії. Протягом останніх кількох місяців Уряд почав дещо змінювати свою монетарну політику, наприклад, вже від серпня Федеральна Рада Резерв ступнево впроваджує заходи, які мають на меті збільшити постачання грошей.

ДЕЛЕГАТИ 28 КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ! ЧИ ВИ ВЖЕ ВИКОНАЛИ СВІЙ ОБОВ'ЯЗОК Й ПРИДБАЛИ „ДЕЛЕГАТСЬКУ ДЕСЯТКУ" НОВИХ ЧЛЕНІВ? ВЧИНІТЬ ЦЕ НЕГАЙНО, ЩЕ ПЕРЕД ЗАКІНЧЕННЯМ ЦЬОГО КОНВЕНЦІЙНОГО РОКУ!

Мені вісімдесят

І може кому це страшно, мені приємно. Мені хочеться кликнути гурей, гурра або по-козацьки у-рай. У-рай кричали козаки як ішли відбивати полонених від бусурменів. Це у-рай англійці змінили на гурей, не вимовляючи „г"; росіяни з українського у-рай зробили гурра.

Чому ж мені прийшло на думку, бо ось-ось за кілька днів мені стукне 80 і я цього зовсім не лякаюсь, а навіть радий. Так як козаки вірили, що по їх добрій роботі, навіть як прийдеться перескочити „у-рай", то там буде лучче, гарніше, приємніше, як було на землі.

Може дехто хотів би пожартувати з мене й запитати, а де цей рай? Не заперечую жадної науки, ані не беруся когось до цього намовляти. Але в Америці кожен має свободу думати, писати й говорити, що чоловік собі бажає, то і я собі вигадав і так собі представляю, де він є. Він — в атомі нашого розуму. На цей рай не треба місця ані часу. Це щось таке як чоловік спить, і йому сниться. Він тоді може бути тут або там, по цілім світі може вганяти, але він спроможний лише це відчувати і бачити, з чим запізнався скоріше. Під час спання і сну немає свідомости часу. Чоловік може спати годину, день, або місяць, але як пробудиться то свідомий лише тої хвилини, доки ще не заснув. Як чоловік здоровий, веселий, совісний — звичайно має приємні сні. Щоб вічно було приємно, треба так жити, щоб той вічний сон не захопив його неприготованим.

Потрібно зробити тестамент, розподілити маєток, поскладати всі папери. Якщо це все вже буде готове, тоді братися до науки, читання, чи огляданя. Чим більше знання, тим більше приємности.

Хтось любить квіти, хтось бджоли, хтось малюнки, ліси або гори. Все те може там він бачити і тим любуватись, але лише тим, що він тут за життя пізнав. Там чоловік сам тільки зі своїми приємними думками. Ні голоду ні холоду. Чим більше він у житті пізнав, тим буде мати більше приємности. Це моє „кредо", дай Боже, щоб так було!

М. Сурмач

Церква-красуня

Так назвав письменник Л. Полтава новобудову української православної церкви свв. апостолів Петра і Павла в українському селі в Глен Спей, в стилі козацького барокко.

Дня 14-го липня ц.р. українська православна громада урочисто святкувала своє Храмове Свято. Будівельний комітет вклав багато старань і праці, щоб відтворити наші свята, наших батьків на Україні: особливо Храмове Свято з традиційним обідом коло церкви для громади вірних. Святу Літургію відправили отці: А. Селепина — голова Консисторії, і митрофорний протоієрей В. Коваленко. Співав на Службі Божій збірний хор під диригентурою Л. Харченка.

Проповіді про ролю церкви в житті українського народу виголосили отці духовні до громади молящих.

На Свято з Ню Йорку прибули сестриці, а автобусом — парафіяни з катедри св. Тройці. В Храмовому Святі взяла участь численна громада наших братів-католиків які відчувають в собі правдивий дух соборности.

Після Святої Літургії голова будівельного Комітету В. Саленко запросив всіх на пікнік, який відбувся на оселі Робітничого Союзу „Верховині". Організацію пікніку доручено члену Будівельного Комітету Г. Журавлеві, який бездоганно виконав доручену працю, за що складено йому подяку. Парафіянки новобудови церкви свв. апостолів Петра і Павла та сестриці з Нюйоркської катедралі вітали гостей різними закусками, багато і української кухні. За їхню жертвенну працю складаємо їм спасибі. Великою атракцією пікніку була розграша акра землі, подарованого Іваном Бараном і його вже покійною дружиною Анною. Землю виграла панна Марчевська. Подяку висловлено п. Гірнякові і його членам оркестри за щорічне безкоштовне пригравання до танців. Висловлено подяку УРС-ові і управителеві оселі Т. Тришеві за безінтересовний відпуск залі і кухні.

Також — сердечна подяка В. Карасеві за грошові і матеріяльні пожертви і щорічну працю без будь-якої оплати. І всім доброзичливим громадянам, що прибули й звеличали Храмове Свято, а жертвенністю дали змогу Будівельному комітетові докінчувати назовні наш храм і то без жадних банкових зобов'язань.

Вже закінчені роботи: дренаж, каналізація, заінстальовано рури на гарячу й холодну воду, закінчена будова кам'яних стін церкви і інші дрібніші роботи.

Закінчено пікнік концертом, в якому взяли участь славні солісти опер: Г. Андреадіс, Т. Лихолай, М. Кокольська і В. Тисовський, яким зокрема Будівельний комітет висловив признання і найсердечнішу подяку. За високомистецький акомпаньямент належну подяку складено проф. Соневицькому.

Будівельний комітет ласкаво звертається до всіх українців, скласти посильну пожертву на закінчення нашого храму — перлини української церковної архітектури.

А. Манойло

Культурна Спілка Українських Трудящих ЧССР відбула конференцію

Пряшів, Словаччина. — Упродовж двох днів, 1-2 грудня, тут відбувалася конференція Культурної Спілки Українських Трудящих Чехо-Словацької Соціялістичної Республіки. Згідно з повідомленням „Радянської України" з 3 грудня, „делегати конференції заслухали і обговорили звітну доповідь першого секретаря ЦК КСУТ М. Данка і обрали керівництво спілки." Головою спілки обрано знову Івана Прокіпчака, першим секретарем переобрано Михайла Данка. Конференція схвалила резолюції, в яких, як пише совєтська газета, підкреслено, що „вся діяльність спілки українських трудящих Чехо-Словаччини, як і раніше, буде спрямована на виконання рішень з'їздів КГЧ (Чехословацької компартії) і Комуністичної партії Словаччини". У звідомленні подається, що „делегати конференції надіслали вітальне послання радянському народові".

Генрі Форд закликає Уряд зменшити податки на 10 відсотків

Ню Йорк. — Генрі Форд 2-ий, предсідник автомобілевої фірми Форд, у понеділок, 9 грудня, закликав Уряд у 1975-му році зменшити всі федеральні податки на принаймні 10 відсотків, щоб запобігти погіршенню вже існуючої „серйозної економічної рецесії". На думку Генрі Форда, головною проблемою Америки є тепер економічна рецесія, а не інфляція, і тому треба збільшити постачання грошей, а це частинно можна зробити обниженням податків, що повинно дати змогу людям закуповувати більше американських продуктів, а це „стимулювало б економіку країни". Предсідник автомобілевої фірми заявив, що Уряд мусить поробити всі можливі заходи, щоб відновити в американського споживача довір'я до економічної системи.

Генрі Форд, промовляючи в Ню Йорку на конференції газетних видавців, також пропонував, щоб час тривання безробітної допомоги був продовжений до 52-ох тижнів, закликав Уряд збільшити постачання грошей, зменшити вживання імпортованої нафти встановленням нового федерального податку на бензину, або навіть на всі нафтові продукти, та встановити нові програми масових публічних робіт.

Комісія Республіканської Партії запропонувала реформи

Вашингтон. — Спеціяльна комісія Республіканської партії, так звана „Комісія 29-го правила", протягом кінця тижня відбула свої наради, під час яких виготовила ряд пропозицій, які були передані на розгляд Крайового Комітету Республіканської партії. „Комісія 29-го правила" запропонувала, щоб відтепер Крайовий Комітет мав більшу контролю над фінансуванням президентських передвиборчих кампаній, щоб запобігти таким надужиттям, які траплялися під час кампанії 1972-го року. Крім того, Комісія запропонувала зміни щодо способів обирання делегатів на Крайові номінаційні конвенції, а також виготовила ряд пропозицій, які мають на меті включити в партійну працю більше жінок, молодих людей і представників різних меншин. Пропозиції цієї Комісії мусять ще бути схвалені Крайовим Комітетом партії.

В Польщі зростає популярність українського хору „Журавлі"

Варшава. — Ще не проминуло навіть й три роки від першого виступу відомого професійного українського хору в Польщі „Журавлі", а слава про його виступи рознеслася не тільки по цілій Польщі, але також дійшла в Україну і у вільний світ. Дотепер цей хор, диригентом якого є Ярослав Полянський — випусник Варшавської консерваторії, дав 25 концертів. У репертуарі хору твори Лисенка, Нижанківського, Воробкевича, Монюшки, Колесси, Ревуцького, Котка, Рубінштейна, Кошиця, Людкевича, Ніщинського та багатьох інших. В репертуарі „Журавлів" є також твори українських підсовєтських композиторів — Олександра Мінківського, Платона Майбороди, головно його пісня на слова Василя Симоненка „Виростеш ти сину", якою співом „Журавлі" звичайно закінчують свої концерти. Поезія В. Симоненка взагалі дуже популярна серед українців у Польщі. Наприклад, Роман Авраменко, член хору „Журавлі", переклав уже чимало поезій Симоненка на польську мову.

КЛІВЛЕНД ВШАНОВУЄ 500 ЖІНОК КІНГІРУ

Клівленд, Огайо. — Заходом Об'єднання Жінок ОЧСУ відбудеться тут в неділю, 15-го грудня ц.р. о год. 5-й вечора в Авдиторії Шеф Джуніор Гайскул в Пармі, імпреза, присвячена пам'яті 500 жінок Кінгіру у 20-ті роковини кінгірського повстання. Головну доповідь виголосить старшина УПА, колишній в'язень совєтських концтаборів і очевидець кінгірських подій Мирон Мицьо з Ню Йорку. У мистецькій частині виступлять: ансамбль юних бандуристів під мистецьким керівництвом маестра Григорія Китастого, вокальний квартет Відділу ОЖ ОЧСУ „Калина" — керівник проф. І. Заячківська - Гаврилюк та старші юначки Осередку СУМА з Парми і Клівленду. Вступне слово виголосить голова Відділу мгр Наталія Голембйовська.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

КИТАЙ ПРО ПОНЕВОЛЕНІ МОСКВОЮ НАРОДИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

чинають обдурювати себе тим, що теперішня УССР — це „продовження української державности". Чи не обман це у світлі дійсности? Поміркуймо тільки над наголовками звітування американської преси про зустрічі „на верхівках" та всі інші політичні взаємини Америки з своїм головним політичним контрагентом. Це в більшості „наддійні договорення з Росією" та росіянами, а якщо часом пишеться про Совєтський Союз, то це тільки для мовної різноманітности, бо як автори тих наголовків так і читачі уважають, цей термін „Совєтський Союз" тільки синонімом назви Росії.

Мотивуючись політичним інтересом, американська преса доцільно не хоче бачити народовбивчого процесу, який проходить на заглату народів нової російської імперії. Правда, що та преса ввесь час запопадливо пише про терпіння жидів в Совєтському Союзі, на жаль, всі інші народи цієї модерної тюрми народів тепер для американської преси не існують. А може американська преса не знає про модерне народовбивство, яке на повну пару проходить в модерній московській імперії? Ні! Вона прекрасно знає, бо чейже в Америці не бракує науководослідчих праць, в яких правдиво представлений стан поневолених Москвою народів.

На жаль, у могутніх світу цього всіма справами керує політика, а не наука, релігія, гуманність, філянтропія і т.п. Правду кажучи, у них політика підпорядковує і координує ті всі чинники. То тільки у нас, безděржавних, кожен із цих чинників уважає себе за найважливіший, а всі інші за ніщо. Наша політика зводиться до партійних драчок, а це дає пригожий ґрунт новим москвофільським напрямкам та поширюванню анархізму деякими газетками.

Постає питання, а якими мотивами керуються китайці, пишучи про утиск народів совєтської імперії? Зовсім ясно, що вони керуються тільки політикою, яка має на меті відібрати від Москви загарбані китайські землі. Отже, керуючись політикою, керуються добром китайського народу.

Як бачимо, політика співіснування з Москвою не допускає в пресу ніякої згадки про поневолені Москвою народи, і тому варто використовувати політичну „гуманність" Китаю. Якби так хтось з українських політичних діячів зумів використати це, то така акція використання була б дійсною політикою з користю, визвольної боротьби українського народу.

Повертаючись до названої статті журналу „Пекінський огляд", наведемо ще одну частину статті, в якій є згадка і про Україну:

„Щоб пісилити русифікацію інших національностей, Брежнєв і його кліка перемішують ті народи, переселюючи багато з них на територію Росії між росіян. Опублікована в 1973 р. у Совєтському Союзі книжка п.н. „Теоретичні проблеми формації і розвитку багатонаціональної совєтської держави" мусіла признатися у тому, що „розсіяні люди на довший час в середовище інших народів зазнають природного процесу асиміляції". Згідно з офіційним совєтським цензусом, опублікованим в 1970 р., біля 39,000 молдаван, або 14,6 відсотків населення Молдавії, опустили Молдавію. Понад 5 мільйонів, або 13.4 відсотків українців, були виселені з української республіки. Яка вражаюча подібність є з діях теперішнього Брежнєва і російських царів з того часу, як вони виселювали „ворожі народи" після окупації північного Кавказу!"

Подібні голоси до наведеного мають для нас важливе відношення і тому уважаю, що їх обов'язково треба використати в українській визвольній політиці, а в першу чергу, треба присвячувати їм більше уваги в нашій пресі. Це, що в останньому часі наша преса віддала стільки місця деяким аналістам минулих політичних непорозумінь не дає нам ніякої користи, бо воно вже належить до минулого, а пристрасті, які ще залишились у тих дискутантів, абсолютно незрозумілі молодому поколінню. Ці партійні суперечки мають тільки історичне значення, так само, як, наприклад, спори між унідистами і радикалами часу Франка, а відкопувати те, хто був правий, а хто винний у тих пікідливих сварках, не дає ніякої користи. Це тільки лоскоче пристрасті дискутантів, але не має ніякого політичного глузду.

ЗАГРОЗЛИВА МУЗИКА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

го мітологічного героя".

Цей дотеп не такий вже зовсім невинний, бо поміж офіційним музичним світом і молодим масовим слухачем з'являється ворожість, яка в цих дискусіях виявилася найбільш відверто в голосі Марієтти Шагінян „Л. Г.", 2-го жовтня), відомої і українському читачеві її докторською працею про Шевченка на 360 сторінок, що була надрукована в Москві ще в 1946 році.Марієта Шагінян, тепер на одне покоління старша, як тоді, коли писала свій твір про Шевченка, виявилась аж надто нетолерантною до всього модерного взагалі, а до модерної музики зокрема. В листі своїм вона виразно заступає погляд „батьків" проти „дітей". І ось її слова про модернізм, — висловлює їх у своїй статті про листування Ніколая Метнера, визначного російського композитора із тріїті: Скрябін, Рахманінов, Метнер, — вона пише:

„Він буквально з жахом сприймає кричуче, свистяче, дисонуюче, роздираюче слух і зір мистецтво, що називає себе модернізмом, Шоправда, він думає, що, сприймаючи тільки це нове мистецтво, його фігляретво і трюкацтво, але через руйнуючу суть модерністичних крайностей до нього доходить і ввесь світ останньої стадії капіталізму, вся продажність і нелюдськість цього світу. Музика модерністів пронизує його слух разом з „какофонією" суспільною, з ґанґстерством, пауперизмом, потворним збагачуванням одних, загибеллю інших, із своєрідним „останнім днем Риму".

Крізь музику він немов би переживає передчуття загибелі сучасної західньо - імперіялістичної цивілізації". І вона солідаризується з думками цього емігранта і... Леніна, що, мовляв, в „рухові вперед" історії бувають і явища інволюції, одичіння загибелі цивілізації, бо „не завжди нове означає дійсне прогресивне".

З приводу цієї дискусії на тему „модерної музики" і тенденцій з нею розправитися, на думку приходить недавня розправа з модерним образотворчим мистецтвом і мистцями — неконформістами в Москві. Все таки лишається відкритим питання про те, чи „дружинникам" з бульдозерами завжди щаститиме і в музиці перемагати ці „згубні вплив Заходу", як це їм пощастило двічі з виставкою модерних малярів у Москві?

Відбувся святочний вечір в пошану Слуги Божого Андрея

Заходами Товариства за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви в Ню Йорку, в авдиторії школи св. Юра відбувся святочний вечір у тридцять річчя з дня смерти Слуги Божого Андрея. Вечір започатковано о 4-ій годині по полудні Торжественною Літургією, яку відправив о. мітрат Петро Хомин з Торонта в сослуженні о. пароха д-ра Володимира Гавліча і о. Лаврентія Лаврињюка. При заповненій церкви вірними в Службі Божій взяли організовану участь з своїми прапорами пластуни і пластуни з нюйоркської Станиці.

Безпосередньо після Літургії відбувся святочний вечір, який відкрив і провадив голова Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦеркви мґр Ярослав Щербанюк. Він привітав численно зібраних мирян і доповідачів: прелата Климентія Приму, о. проф. ігумена д-ра Володимира Гавліча, о. Любомира Мудрого, а зокрема тепло привітав і представив о. мітрата Петра Хомина, редактора католицького тижневика „Мета", що появляється в Торонті, який не зважаючи на заванасований вік і далеку дорогу, прибув до Ню Йорку, щоби поділитись своїми думками про Слугу Божого Андрея Шептицького, з яким йому приходилось зустрічатися під час душпастирської праці у Львові. Молитву провів о. д-р В. Гавліч.

О. мітрат Петро Хомин з Торонта говорив на тему. „Слуга Божий, Митрополит Андрей Шептицький та його заслуги для Церкви і Народу". Спершу доповідач зупинився над останніми днями життя Митрополита Шептицького на Святоюрській горі, бо якраз в місяці листопаді проминає 30 років від дня смерти Митрополита.

Зробивши докладну аналізу життя і праці Митрополита Андрея, о. Хомин відмітив, що представити його повністю не є легко. Ми повинні пам'ятати, що Митрополит Шептицький вступив на престіл УКЦеркви в найчорнішу добу нашого народу. Він просвічував нам дорогу до кращого завтра, ніс світло правди науки і віри в Бога. Тільки завдяки його непересічности наша Церква зберегла національну окремішність від московського православ'я з півночі і польського римо-католицизму з Варшави. Його вічною мрією, бажанням було приєднати під один омофор весь християнський Схід.

В аналізі тих явищ о. мітр. П. Хомин коротко зупинився над тим, як проходив наступ з Півночі й Заходу на нашу Церкву.

Нагадав, що Митрополит Шептицький стояв в обороні православних на Волині і Холмщині перед польською владою.

Заслуги його незлічимо — велики.

В 1914 році його арештували і, заслали москалі тільки тому, що стояв на стороні українського народу.

Прелеґент згадав також про останні дні життя Митрополита: „Він лежав важко хворий, перестав говорити і відповідати на питання, хоч був повністю притомний і свідомий. Приготовлявся у Божу вічність, перебував на молитві. Після того Митрополит почав говорити; казав, що наша Церква буде знищена, розбита, але вона знову оживе й розвинеться. Після того урвалася нитка його багатотрудного життя. Похорони відбувались величаві і плакала вся Україна, бо відійшов у вічність Княль з Святоюрської гори. Папа Пій XII згадував в своїх виступах ім'я слуги Божого Андрея, підкреслюючи, що Митрополит Андрей буде довго жити в серцях і душах свого народу. Боже провидіння хотіло, що Митроп. Андрей залишив гідного свого пересмника Святоюрського престолу, який віддано, з неустрашимістю й посвятою держить кермо УКЦеркви, Патріярха, Блаженнішого Кир Йосифа І.

Другий з черги говорив Василь Качмар на тему: „Слуга Божий Андрей, подвижник єдности церков та українського народу". Доповідач подав глибоко вдумливу аналізу з певними перспективними натяками на майбутнє нашої УКЦеркви.

Доповідач відмітив, що Митрополит Андрей в житті визнавав одну правду й одну Україну і все життя стремів до отієї єдности так в національному, як церковному житті. Цю істину Митрополит підтверджував свою щоденною працею, своїми актами і чином.

Сьогодні з перспективи 30-ти років з дня смерти Митрополита ми бачимо його велич, його неоціненні здобутки для Церкви й народу.

Доповідач закінчив свої цінні й цікаві думки й помічення ствердженням — треба дякувати Всевишньому, що Митрополит Андрей залишив гідного наслідника в особі Патріярха УКЦеркви, Блаженнішого Кир Йосифа І.

Д-р Роман Осінчук розказав особистий спогад про Слугу Божого Андрея. Його розповідь була безпосередня, щира, сповнена емоційних моментів, які приходилось переживати, будучи деякий час митрополичим лікарем, себто від смерти особистого лікаря Митрополит д-ра Панчишина до приходу большевиків в 1944 р.

Розказав про його доброту, велике зрозуміння до всіх проблем людського життя. В дальшому д-р Роман Осінчук пов'язав ідеї Митрополита з сучасними подіями і ситуацією, що є в нашій Церкві.

Доповідач закликав до більшої рішучости і активности, щоби не тільки на словах, але конкретно на ділі здійснити ідеї Слуги Божого Андрея, які реалізує невтомний наш Патріярх УКЦеркви Блаженніший Кир Йосиф І. Поруч того Р. Осінчук звернувся з проханням, щоби складати дар на беатифікаційний фонд. Заповів, що 13 грудня ц. р. є призначений день молитви за Слугу Божого Андрея, який варто пов'язати з постом і з приводу цього дати жертву на згаданий фонд, про який ще будуть докладні повідомлення в пресі. Крім цього згадав, що Т-во за Патріярхальний Устрій УКЦеркви плянує на літо 1975 рік прощу до Риму у зв'язку з Святим Роком. Учасники святочного вечора з непослабленою увагою та інтересом прослухали всі три доповіді, а доповідачів нагороджували щирими і довгими оплесками. Святочний вечір закінчено молитвою.

Микола Галів

ВЕЧІР ПІСНІ В ЮНІОН

Юніон, Н.Дж. — Молодь Української Євангельської Церкви в Юніон, Н.Дж. організує в суботу, 14-го грудня ц.р. о год. 7-ій вечора в приміщенні Молитовного Дому, при 2206 Станлей Терас в Юніон, Н.Дж. вечір релігійної пісні. В програмі нові українські євангельські пісні, які були скомпоновані в останньому часі в Україні, розповіді про євангельські гроомади, демонстрування прозірок та інше.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

СУБОТА, 14-го ГРУДНЯ 1974 Р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Збори Братства св. Володимира 130 Відділ УНС, відбудуться о год. 5 по пол. в помешканні п. Гнатишина — скарбника, при 100 2nd Ave. 3-й поверх NYC.

Юрій Юркiв, секретар

НЕДІЛЯ, 15-го ГРУДНЯ 1974 Р.

СТ. ЛЮЇЗ, Мо. Річні Загальні Збори Б-ва св. Володимира 179 Відд. о год. 2:00 по пол. в Укр. Нар. Домі вул. Магнолія. На порядку: звіти уступаючої Управи, дискусія над звітами та вибір нової Управи на 1975 р.просяться чл. о присутність.

УПРАВА

ВУНСАКЕТ, Род. Ай. Місячні збори Т-ва Запор. Січ Відділ 206 відбудуться в неділю о год. 1-ій по полудні в парафіяльній залі 74 Гаррис Еве. На порядку вибір Уряду на 1975-ий рік та інші справи. Просяться члени о присутність.

УРЯД ТОВАРИСТВА

ВЕСТ ЕСТОН, Па. Річні збори Т-ва ім. В. Хмельницько-137 Відд. о год. 2 по пол. в Амер. Укр. Горож. Клюбі. Звіти Управи і вибір нової Управи на 1975 р. Є важні справи і проситься членів прибути. Гр. Пращик предсідник, М. Колодруб кас. і С. Колодруб секр.

ДЕТРОЙТ, Міч. Т-во „Запорозька Січ", Відділ 75 повідомляє членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 15 грудня 1974 р. о год. 1-ій по полудні в залі УНДому при вул. Мартин. Просяться членів прибути на збори, заплатити чл. вкладки, а довгуючі вирівняти свої залеглості. Фінансовий секретар бажав би, щоб усі членські вкладки були вирівнані перед загальними зборами, які вже близько.

За Управу
Рек. секр. С. Леськів

БРИДЖПОРТ, Конн. Тов. Українська Січ Відділ 59 УНСоюзу, повідомляє, всіх членів і членкинь, що збори товариства відбудуться в Укр. Нар. Домі під ч. 500 Галлет вул. о год. 2-ій по полудні. Ті члени, що довгують, щоб вирівняли свої вкладки за цей рік найдалі до двадцятого того місяця, щоб було можна вислати чим скорше розмет на час.

УПРАВА

ТАРЗАН, Ч. 7220. Тарзан і Серіна

Досі суддя Брандт ще не виходив із своєї канцелярії... Я певний, що він дуже стурбований Тарзаном і мною.

Можливо, що ми помиляємося щодо „нашого" судді... Може несправедливо засудили його заздалегідь... Але в нас так мало підозрінь щодо інших осіб!... Може Тарзан натрапив на щось нового...

А він таки натрапив!

Пробач, що ти мусів ждати на мене, дорогий Тарзане... Надіюся, що моя хата є для тебе відповідна... Перепрошую тебе на хвилину, поки я переодягнуся у щось більш вигідне!